Österreichische
Nationalbibliothek

Ŝi kliniĝas por venki: komedio en kvin aktoj

The Esperantist

Londono; GBR [1905]

Signatur: 370812-A

Barcode: +Z81559102

Zitierlink: http://data.onb.ac.at/rep/1001CD36

Umfang: Bild 1 - 92

Nutzungsbedingungen
Die Österreichische Nationalbibliothek macht an diesen Inhalten kein eigenes urheberrechtliches Verwertungsrecht geltend. Sie erklärt sich insofern auch mit einer Nachnutzung dieser Inhalte in der abrufbaren Qualität ausdrücklich einverstanden. Dies gilt auch für die Verwendung dieser Inhalte in Online-Foren, Blogs und in Social-Media-Kanälen wie Facebook, Instagram, Pinterest etc.. Unabhängig davon sind allenfalls bestehende Rechte Dritter an den Inhalten vor jeglicher Nachnutzung vom Verwender individuell zu klären.

Bei einer Nutzung unserer Inhalte ersuchen wir um die Angabe eines Bildnachweises (Titel, Datierung und weitere verfügbare Beschreibungen) und um eine Quellenangabe (Zitierlink aus [Portal] und der Verweis "[Portal]/Österreichische Nationalbibliothek"). Für Postings auf Facebook oder Instagram ersuchen wir um Verlinkung des entsprechenden Accounts der Österreichischen Nationalbibliothek.

ÖSTERREICHISCHE
NATIONALBIBLIOTHEK
370.812-A
ESP. M.

Ŝi kliniĝas por venki.

A. Motteau,

EX-LIBRIS
H-J-BULTHUIS

nodo

13

J Bulthuis

O. GOLDSMITH

ŜI KLINIĜAS POR VENKI.

KOMEDIO EN KVIN AKTOJ

Tradukis

A. MOTTEAU

Tradukinto de "La Ventego," k.t.p.

LONDONO

Eldonata de "The Esperantist"

ALL RIGHTS RESERVED

370.812—A, Esp, M.

CHATHAM:
PRINTED BY W. & J. MACKAY & CO., LTD.

ENKONDUKO.

Tiu ĉi komedio estas la verko, kiu plej efike starigas la famon de Olivero Goldsmith kiel dramverkisto.

Ĝia unua prezentado okazis la 15^{an} de Marto 1773^{a} en la teatro *Covent Garden*, kie oni akceptis ĝin per aplaŭda entuziasmo, kiu forigis ĉian kontraŭstaron, kaj ĉiuvespere daŭris ĝis la fino de la sezono.

La ĉefa ideo, cirkaŭ kiu turniĝas la tuta agado, rilatas al la eraro pensi, ke la domego de Sro. Hardkasel nur estis kampargastejo. Tiu ideo prezentiĝis al Goldsmith per memoro je trompŝerco, kiun petolulo de Ardagh elfaris por lin moki, kiam li nur estis deksesjara. La ŝerculo montris al li la domegon de bienhava Sro. Featherstone, kiel la vilaĝgastejo!

Goldsmith tien iris, kie oni kuraĝigis lian eraron tiel, ke la junulo ne ĝin eltrovis antaŭ la nokto.

La agado estas plena je tre ridindaj spritaĵoj, kunmiksitaj je sentimentalaj partoj. Tono Lumpkin estas persono *unuspeca*, kies nomo nur sufiĉas por ridigi ciujn angleparolantojn; maljuna Hardkasel ankaŭ estas strangulo, kaj la malsaĝaĵoj de sia edzino plenigas la komikan anaraĵon.

Dro. Samuelo Johnson diris: "Mi ne konas ian komedion, kiu pli prave atingas la celon de bona komedio, nome, gajigi la aŭdantaron."

A.M.

157, *Earlham Grove,*
Forest Gate, London, E.

Ŝi kliniĝas por venki.

PERSONOJ.

Sir Karlo Marlo.
Juna Marlo, *filo de Sir Karlo.*
Sro. Hardkasel.
Hastings, *amiko de juna Marlo.*
Tono Lumpkin.
Digoro, *laboristo.*
Srino. Hardkasel.
Fraŭlino Hardkasel.
Fraŭlino Nevil.
Servistino.
Drinkejestro, Gastoj, Servistoj, k.t.p.

Akto I.

Sceno 1.—*Ĉambro en malnova kampdomego.*

(*Venas* SRINO. HARDKASEL *kaj* SRO. HARDKASEL).

Srino. Hard.—Mi certigas, Sro. Hardkasel, ke vi estas strangega. Ĉu estas, krom ni mem, eĉ unu kreito en la tuta lando, kiu ne veturas al la urbo iafoje por iomete defroti la kamprustaĵon? Mi ekvidas ke la du fraŭlinoj Hoggs, kaj nia najbarino, Srino. Grigsbej, iras tien ĉiuvintre por ricevi monatmezuron da poluro. . . .

Sro. Hard.—Jes, kaj returne ili alportas vanecon kaj afektecon sufiĉe por la daŭro de l' tuta jaro. Mi miregas ke Londono ne povas dome deteni sian propran malspritularon. En mia tempo, la urbaj sensencaĵoj malfruc rampis ĝis ĉe ni, sed nun ili veturas multe pli rapide ol publika veturilo. Vantaĵoj ne nur venas al ni kiel privataj veturantoj sed eĉ en la korbego kiel pakaĵo.

Srino. Hard.—Jes, *via* tempo estis *fama* tempo, vere: vi paroladis pri ĝi dum multaj jaroj. Tie ĉi ni loĝas en malnova tremema domego kiu tute similas je gastejo, krom ke ni neniam vidas iun. Niaj plej altrangaj vizitantoj estas maljuna Srino Oddfiŝo la vikariedzino, kaj malgranda Kripligato la lama dancinstruisto, kaj nia sola amuzaĵo konsistas el viaj antikvaj diroj pri Princo Eŭgeno kaj la Duko de Marlboro. Mi malŝatas tian naivegan malnovaĵon.

Sro. Hard.—Sed mi tre amas ĝin. Ĉion, kio estas malnova, mi amas: maljunajn amikojn, malnovan tempon, malnovajn kutimojn, malnovajn librojn, malnovan vinon; kaj mi pensas, Doroteo (*li prenas ŝian manon*), ke vi permesos al mi diri, ke mi amis, kaj amas la maljunan edzinon.

Srino. Hard.—Hontu, Sro. Hardkasel; vi ĉiam paroladas pri viaj Doroteoj kaj maljunaj edzinoj. Nomu vin *maljunulo* se tion vi ŝatas, sed mi ne volas fariĝi *maljunulino* por vin amuzi. Mi ne estas tiel maljuna kiel vi kalkulas; almenaŭ unu plenjaron vi devas elkalkuli. Aldonu dudek al dudek, kaj vidu la sumon.

Sro. Hard.—Mi tuj vidu: dudek kaj dudek faras kvindek sep, akurate.

Srino. Hard.—Estas malvere, Sro. Hardkasel. Mi nur estis dudekjara kiam mi naskis Tonon, filon de Sro. Lumpkin mia unua edzo, kaj la knabo ne estas ankoraŭ maturaĝa.

Sro. Hard.—Kaj li neniam estos; tion mi certigas. Ho, jes, vi edukis *lin* belege.

Srino. Hard.—Tio ĉi taŭgas por nenio. Tono Lumpkin havas riĉecon; mia filo ne bezonos klerecon por vivi. Mi opinias ke junulo ne bezonas multe da sciado por elspezi mil kvincent livrojn jare.

Sro. Hard.—Ŝciado! Li estas nur amaso da malpraveco kaj petolaĵo.

Srino. Hard.—Spriteco, karulo mia, nenio, mi certigas, krom spriteco. Nu! Sro. Hardkasel vi devas konsenti ke l' knabo estas sprita.

Sro. Hard.—Ha! mi prefere konsentus enĵeti lin en trinkejon! Eble vi pensas ke bruligi la ŝuojn de lakeo, inciteti kaj turmenti la katidojn, timigi la servistinojn, elmontras spritecon? Se vi jese respondas al tiu ĉi demando, mi tuj konsentos ke li estas spritulo. Eĉ hieraŭ li alligis mian perukon je la dorsaĵo de mia seĝo, tiamaniere ke mi, pretiĝante por saluti, trafis la vizaĝon de Srino. Frizel per mia senhara kapo.

Srino. Hard.—Nu! ĉu mi devas kulpiĝi je tio? La malfeliĉa knabo ĉiam estis tro malsanema por fari ian bonaĵon. Lernejo estus lia mortigo. Poste, kiam li fariĝos iomete pli fortika, kiu scias tion, kion unu-du latiniĝantaj jaroj povos elfari por li?

Sro. Hard.—Latinaĵon al li? Violonon al kato!

Ne, ne ! drinkejo kaj ĉevalejo estas la solaj lernejoj, kiujn li iam vizitados !

Srino. Hard.—Nu, ni ne devas nun malkuraĝigi la malfeliĉulon, ĉar mi timas ke ni ne havos lin longe ĉe ni. Kiu ajn rigardas lian vizaĝon povas vidi ke li estas ftizulo.

Sro. Hard.—Certe, se tro grasiĝi estas unu el la simptomoj.

Srino. Hard.—Li kelkfoje tusas.

Sro. Hard.—Jes, kiam lia drinkaĵo iras malrekten.

Srino. Hard.—Sed mi, reale, timas pri liaj pulmonoj.

Sro. Hard.—Kaj vere mi ankaŭ timas pri ili, ĉar li iafoje kriegas tiel brue kiel mara paroltubo.

(TONO *ekkrias ekstere*).

Ha ! jen vi aŭdas lin ; tre ftizema li ŝajnas, sendube !

(*Venas* TONO *trairanta la scenejon*).

Srino. Hard.—Tono, kien vi iras, mia ĉarmulo ? Ĉu vi ne donos al paĉjo kaj mi la plezuron de via ĉeesto ?

Tono.—Mi devas rapidi, patrino, kaj ne povas tie ĉi resti.

Srino. Hard.—Vi ne foriros tian frostan vesperon, karulo mia ; vi jam ŝajnas terure malsanema.

Tono.—Mi ripetas ke mi ne povas prokrasti mian foriron. *La Tri Kolomboj** min atendas je ĉiu minuto. Tie tuj okazos ŝercado.

Sro. Hard.—Ha, jes, la drinkejo lin alvokas ; la kutima loko, kiel mi pensis.

Srino. Hard.—Anaro da trivialuloj kaj maldelikatuloj !

Tono.—He, ne tro maldelikataj estas ili, mi certigas. Tie estas Riĉjo Faŭkul, la akcizoficisto, Joĉjo Ĵargono, la ĉevalkuracisto ; eta Aminadabo, kiu muelturnas la gurdon ; kaj Tom Tordul, kiu pivotrulas la stanpladegon.

---

* Elpendaĵnomo de drinkejo, kiun li tre ofte vizitas.

Srino. Hard.—Kara mia, unu fojon almenaŭ, malkontentigu ilin !

Tono.—Ho, ne estus grave malkontentigi ilin, sed mi ne povas elporti la ideon malkontentigi min samtempe.

Srino. Hard (*lin detenante*).—Vi ne foriros !

Tono.—Mi ree certigas ke mi tuj iros.

Srino. Hard.—Mi ripetas ke vi ne tion faros.

Tono.—Ni vidu tuj kiu estas la pli forta, vi aŭ mi !

(*Li foriras, samtempe ŝin kun si fortirante*).

Sro. Hard (*sola*).—Ha ! jen estas paro, kiu nur sin intermalbonigas. Sed, vere, la tutaj nunaj moroj helpas por forpeli saĝon kaj singardemon eksterdomen. Ekzemple, beleta mia karulino Katenjo : mi ektimas ke la nunaj modoj ankaŭ preskaŭ ŝin atakis. Loĝinte unu-du jarojn en la ĉefurbo, ŝi nun amas gazon, kaj francan ĉifaĵon tiom kiom la plej mirigaj el ĉiuj.

(*Venas* Fraŭlino Hardkasel).

Sro. Hard.—Benojn al mia beleta puranimulino ! Feste vestita laŭ kutimo, Katenjo mia. Ĉielo ! kian multon da superflua silko vi portas ĉirkaŭ vi, knabino ! Mi neniam povos komprenigi la nuntempajn malsaĝulojn ke malriĉanaro tute povus vestiĝi, nur el la falbalaĵo de la sinmontremuloj.

Fino. Hard.—Vi konas nian interkonsenton, sinjoro. Al mi vi forlasas la matentempon por gastigi kaj vizitadi geamikojn, kaj ankaŭ vestiĝi laŭ mia fantazio : vespere mi mastraĵe vestiĝas por vin kontentigi.

Sro. Hard.—Nu, memoru ke mi insistas pri la kondiĉoj de nia kontrakto, kaj, parenteze, mi pensas ke hodiaŭ vespere estos okazo provi vian obeemon.

Fino. Hard.—Mi certigas, sinjoro, ke mi tute ne komprenas tion, kion vi volas diri.

Sro. Hard.—Nu, ĉar mi deziras ĉion klarigi por vi, Katenjo, mi atendas hodiaŭ la viziton de juna sinjoro, kiun mi elektis por via estonta edzo. Mi havas leteron

de lia patro, en kiu tiu ĉi sciigas al mi, ke la junulo estas nun veturanta ĉi tien, kaj li mem tuj poste intencas sekvi lin.

Fino. Hard.—Vere! Estas domaĝo ke mi ne pli frue sciiĝis pri tio! Dibenon al mi! Kiel mi kondutos? Mil ŝancoj estas kontraŭ unu, ke mi ne lin ŝatu. Nia intervidiĝo estos tiel ceremonia kaj aranĝita afero, ke eble ne okazos oportuneco aŭ por amikeco, aŭ por estimo.

Sro. Hard.—Sed, trankviligu vin, infanino; mi neniam volus kontraŭstari vian elektaĵon. Estas vere ke Sro. Marlo, kiun mi proponas, estas la filo de mia malnova amiko, Sir Karlo Marlo, pri kiu tiel ofte vi aŭdis min paroli. La juna sinjoro tre lerne edukiĝis, kaj liaj gepatroj intencas ke li sin prezentu por ofico en la servo de lia lando. Oni diras ankaŭ ke li estas tre lerta kaj inteligenta.

Fino. Hard.—Vere?

Sro. Hard.—Grandanima.

Fino. Hard.—Nun, mi ekpensas ke mi lin ŝatos.

Sro. Hard.—Juna, kaj brava.

Fino. Hard.—Certe, mi ŝatos lin.

Sro. Hard.— Kaj vere belulo.

Fino. Hard.—Kara paĉjo, nenion aldonu. (*Kisante lian manon*) Mia li estas; mi lin havos.

Sro. Hard.—Kaj por kroni ĉion, li staras unu el la plej modestaj kaj memdetenaj junuloj en la mondo.

Fino. Hard.—Ha! nun vi ĵus morte refrostis min. Tiuj vortoj, *modesta, memdetena,* forigas liajn aliajn ecojn. Silentema amanto, oni diras, ĉiam fariĝas suspektema edzo.

Sro. Hard.—Kontraŭe; modesteco malofte loĝas en brusto, kiun pli noblaj virtoj ne riĉigas. Estas tiu eco mem kiu unue altiris min al li.

Fino. Hard.—Li certe devos posedi pli logigan econ por min kapti: tion mi atestas. Se, tamen, li tiel juna, tiel bela estas, kaj tiel ĉiohava kiel vi ĵus diris, kredeble li taŭgos. Jes, mi opinias ke mi lin havos.

Sro. Hard.—Sed, Katenjo, eble estos alia baro. Tio

estas ŝanca afero. Ĉu li mem volos aŭ ne volos vin havi?

Fino. Hard.—Kara patreto mia, kial vi tiel klopodas por min humiligi? Nu, se li rifuzos, anstataŭ rompi mian koron pro lia malŝato, mi rompos la spegulon pro ĝia flatado, kaj, aranĝinte mian kapveston laŭ la plej nova modo, mi tuj serĉos pli oportunan adoranton.

Sro. Hard.—Brava decido! Dume mi tuj iros prepari la servistojn por lia bonveno; ĉar ni malofte gastigas vizitantojn, nia servistaro bezonas dresadon tiom kiom rekrutaro je l' unuataga kunvenigo.

(*Foriras*).

Fino. Hard.—Tiu ĉi novaĵo de paĉjo ektremetigas min. *Juna*, *bela*, tiujn ecajn adjektivojn patro *laste* ordigas, sed mi unuavice allokas ilin. Mi vere ŝatas iun, kiu estas lerta, bonkora, k.t.p. Sed, tiam, esti memdetena kaj modesta multe lin kontraŭbatalas. Ĉu, tamen, li ne povos resaniĝi de tiuj malsanecoj, ekfieriĝante pri sia edzino? Jes! kaj ĉu, laŭe, mi ne povos? . . . Sed, ho, mi malsprite jam aranĝas pri edzo, eĉ antaŭ ol mi certiĝu pri amanto.

(*Venas* FRAŬLINO NEVIL).

Fino. Hard.—Mi ĝojas je via alveno, kara Nevil. Diru al mi, Konstanjo, kiel mi elŝajnas tiun vesperon. Ĉu estas io kapricema en mieno mia? Ĉu estas hodiaŭ unu el la tagoj en kiuj mi plibelŝajnas? Fine, ĉu mi vizaĝe brilas?

Fino. Nevil.—Belege, karulino mia. Sed tamen, nun, kiam mi iom pli atente rigardas. . . . Benojn al mi!—Ĉu malfeliĉo okazis, aŭ inter la kanarioj, aŭ ĉe la orfiŝoj? Ĉu via frato, aŭ eble la kato, petole agis kun ili? Eble la lasta romano estis tro kortuŝa, he?

Fino. Hard.—Ne! nenio el tio ĉi okazis.—Oni minacas min je. . . . Apenaŭ mi povas ĝin elparoli. . . . Min oni minacas je amanto!

Fino. Nevil.—Kaj la nomo lia . . .

Fino. Hard.—Estas Marlo.

Fino. Nevil.— Ĉu eble ?

Fino. Hard.—Jes ; la filo de Sir Karlo Marlo.

Fino. Nevil.—Kion ? Li estas la plej intima amiko de Sro. Hastings *mia* propra admiranto. Ili neniam estas malkune. Mi pensas ke vi kredeble vidis lin kiam ni restadis en la ĉefurbo.

Fino. Hard.—Neniam.

Fino. Nevil.—Li estas stranga persono, mi certigas. Li agis kun virtaj kaj bonfamaj sinjorinoj pli modeste ol ia viva viro ; sed liaj konatuloj diras ke li tre malsimilan rolon ludas kun alispecaj kreitinoj. Vi min komprenas.

Fino. Hard.—Stranga individuo, vere. Mi neniam scios kiamaniere mi devos agi kun li. Kion mi faros ? Bagatelo ! Mi ne pensu plu pri li ! Mi fidu je circonstancoj por sukcese agi. Sed kiel prosperas la *via* afero, karulino ? Ĉu mia patrino persiste vin amindumas pro mia frato Tono, laŭ ŝia kutimo ?

Fino. Nevil.—Mi ĵus returnis de unu el niaj agrablaj intervidiĝoj, dum kiu ŝi diris al mi centon da karesvortoj, kaj laŭdadis sian beletan monstran filon, kiel perfektan miregulon.

Fino. Hard.—Kaj tia estas ŝia partieco por li, ke ŝi vere tiel pensas. Valora doto simila al via fariĝas ne malgranda allogaĵo. Cetere, kiel ŝi ĝin administras, mi ne miras vidi ŝin malvole ellasi ĝin el la familio.

Fino. Nevil.—Mia doto, kiu konsistas precipe el juveloj, ne povas esti tiel forta tentaĵo. Sed, kio ajn okazos, se mia kara Hastings nur estos konstanta, mi ne dubas ke fine mi eĉ tro obstina fariĝos por ŝi. Dume, mi kondutas tiel ke ŝi kredeble pensas min amindumiĝa pri ŝia filo, kaj ŝi neniam sonĝas ke mia koramo tute loĝas aliloke.

Fino. Hard.—Mia bona frato brave kontraŭstaras al ŝi. Mi preskaŭ ekamas lin, ĉar li vin tiel malamas.

Fino. Nevil.—Ho, interne li estas bonkorulo, kaj sendube li estus kontentega se mi edziniĝus kun iu ajn, escepte li mem. Sed, la sonorileto de mia onklino nin alvokas por la posttagmeza promenado

ĉirkaŭ la bieno. *Allons!* kuraĝo estas necesa, ĉar hazardaj fariĝas niaj aferoj.

Fino. Hard.—Ha! ke venu la dormhoro, kune kun ĉio prosperiĝa! (*Ili foriras*).

Sceno 2.—*Ĉambro en drinkejo.*

Anaro da vulgaraj individuoj—Punĉo kaj tabako.

(Tono *sidas apud supra tablo, tenante maleeto en mano*).

Ĉiuj.—Hura! hura! hura! prave!

1*a Individuo.*—Nun, sinjoroj, silentu! Ni tuj havos kanton. Lia bienestra Moŝto tuj frapos por ke li mem kantu.

Ĉiuj.—Jes, kanton! kanton!

Tono.—Nu, do, sinjoroj, mi tuj kantos al vi kanton, kiun mi mem verkis pri tiu ĉi gastejo, *La Tri Kolomboj.*

Tono *kantas:*

Lernejestroj turmentu la cerbon
Pri gramatiko, lerno sensenca;
Bona punĉo klarigas la verbon
Drinki! *Ĉi tio estas esenca!*
Kial disputi pri idolaj dioj,
Aŭ paroli pri la Stiks'aj bordoj?
Taŭgas ne la latina vortaro—
Vi, naivega domkolombaro!

Ĥoro:

Tolderol—derol,
Tolderol—do!

Kiam diras gravulo ke peko
Drinki estas, mi ja vetus sumon
Ke l' fripono, pro timo de seko,
Enlikvorigas haŭtan plenumon.
Sed al li se vi alportos pencojn
Por ke tiel sobriĝu l' homaro,
Dio klarigu viajn pripensojn. . . .
Ho naivega domkolombaro!

Ĥoro:

Tolderol—derol,
Tolderol—do!

Ĉar ni estas tre gajaj kaj lertaj,
La punĉujon tuj pasigu, knaboj,
Por ke ni kriu per voĉoj fortaj:
"Longan vivon al 'La Tri Kolomboj!'"
Iu nur vivu por leporĉaso,
Aŭ anasojn ansere preferu!
Tamen, el ĉiu la birdamaso,
Ĉiam "La Tri Kolomboj" prosperu!

Ĥoro:

Tolderol—derol,
Tolderol—do!

Ĉiuj.—Prave! prave!

1*a Individuo.*—Lia Moŝto enhavas taŭgegan kuraĝon!

2*a Individuo.*—Mi koramas aŭdi lin kanti, ĉar li neniam kantas krom tion, kio ne estas *vulgara.*

3*a Individuo.*—Ho, nenion kio estas *vulgara;* tion mi ne povos elporti.

4*a Individuo.*—Ĝentileco estos ĝentileco en ia tempo. Se iu sinjoro nur sin sentas tiel inklina. . . .

3*a Individuo.*—Mi aprobas vian filozofion, kunfrato Faŭkul. Ĉu mi mem ne estas devigata dancigi urson? Nu, tio taŭgas por nenio en vira ĝentileco. Estu tio (*trinkas*) mia venenpokalo, se iam dancas mia urso krom je la plej ĝentilaj arioj, tiaj kiaj *Akvo forlasis la maron,* aŭ *la Minueto en Ariadneo.*

2*a Individuo.*—Estas granda domaĝo ke Lia Juna Moŝto, Sro. Lumpkin, jam ne ĝuas sian maturaĝan havon! Ha, tio fariĝos bonaĵo por ĉiuj drinkejestroj tra la dekmejla ĉirkaŭaĵo.

Tono.—Perdi', vi estas prava, amiko Ĵargono. Mi tiam elmontros tion, kio estas ĉeesti nur kun eminentularo.

2a Individuo.—Ho, li tute similas al sia propra patro, en tio. Certe, maljuna bienestro Lumpkin estis la plej inda sinjoro kiun mi vidis en la mondo. Por blovi la ĉaskornon, aŭ trabati arbetaron, post leporo, li estis senegala. Oni ofte diris tie ĉi, ke li posedis la plej belajn ĉevalojn kaj hundojn, tra la tuta regiono.

Tono.—Perdi', kiam mi maturaĝiĝos, mi provos fariĝi vera filo de mia patro, tion mi promesas. Mi jam pripensis je Betnjo Baŭncer, kaj ankaŭ la griza ĉevalino de la muelisto, por komenci. Sed, vigliĝu, knaboj miaj; drinku kaj gajiĝu, ĉar vi ne pagos por io.—Nu! Stingo, kio okazis?

(*Venas* DRINKEJESTRO).

Drinkejestro.—Estas du sinjoroj en veturilo, ĉe l' pordo. Ili perdis sian vojon en la arbaro, kaj ili diris ion pri Sro. Hardkasel.

Tono.—Certege, unu el ili devas esti la sinjoro kiu venas por amindumi mian fratinon. Ĉu ili ŝajnas Londonanoj?

Drinkejestro.—Kompreneble ili estas, ĉar ŝajnas al mi ke ili tute havas francan mienon.

Tono.—Petu do ke ili alpaŝos tien ĉi, kaj mi, en daŭro de palpebrumo, direktos ilin.. (DRINKEJESTRO *foriras*). Sinjoroj, kredeble ili ne estos sufiĉe ĝentilaj kunuloj por vi. Malsupreniru, dum unu minuto, mi tuj iros kun vi, en la daŭro de citronpremego. (*Ili foriras*).

Tono (*sola*).—Mia duonpatro, dum la lastaj ses monatoj, nomis min *ursido, hundo.* Nun, se mi nur volus, mi povus venĝi min al la maljuna riproĉanto. Sed mi timas. . . . Mi timas kion? Baldaŭ mi ĝuos dekvincent livrojn jare. Timigu li min *el tio,* se li povas.

(*Revenas* DRINKEJESTRO, *kune kun* MARLO *kaj* HASTINGS).

Marlo.—Kia enuiga, maloportuna tago, hodiaŭ

fariĝis por ni! Oni diris al ni, kiam ni ekveturis, ke ne estas pli ol kvardekmejla trakampara vojiro, kaj mi certigas ke ni jam veturadis pli ol sesdek mejlojn.

Hastings.—Kaj ĉio okazis, Marlo, nur el via neklarigebla silentemeco, kiu ne permesas al ni pli ofte demandi pri la rekta vojo.

Marlo.—Mi konfesas, Hastings, ke malvole mi demandas aŭ akceptas direktojn de ĉiu kiun ni renkontas; ofte pro timo je malĝentila respondo.

Hastings.—En la nuntempo, tamen, kompreneble ni ricevos nenian respondon.

Tono.—Vian pardonon, sinjoroj; sed oni ĵus diris al mi ke vi demandis pri sinjoro nomita Hardkasel, loĝanta en tiu ĉi regiono. Ĉu vi konas la landparton en kiu vi vin trovas?

Hastings.—Neniel, sinjoro, sed ni kore dankos vin por la informo.

Tono.—Ĉu vi ne konas la vojon tra kiu vi alvenis?

Hastings.—Ne, sinjoro, sed se vi povos sciigi. . . .

Tono.—Nu, sinjoroj, se vi konas nek la vojon kiu kondukas al via celo, nek la lokon kie vi nun staras, nek la vojon tra kiu vi alveturis, la unua sciigo kiun mi donos al vi, estas ke vi perdis vian vojon.

Marlo.—Ni ne bezonis profeton por diri tion al ni.

Tono.—Vian pardonon, sinjoroj, sed ĉu vi permesos min demandi de kia loko vi venis?

Marlo.—Ne estas tio necesa por ke vi diru al ni kian vojon ni devas nun iri.

Tono.—Vian pardonon. Sed demando pro demando estas justeco, ĉu ne? Nu! sinjoroj, ĉu tiu Hardkasel ne estas malafabla, malnovmoda, kapricema malbelulo, kiu havas filinon kaj beletan filon?

Hastings.—Ni ne jam vidis la sinjoron, sed li havas idaron tian kian vi ĵus citis.

Tono.—Jes; la filino estas granda, ĵonglema, malgracia, babilema majmasto; la filo, bela, instruita kaj ĝentila junulo, amata de ĉiuj.

Marlo.—Niaj sciiĝoj diferencas pri tio. Ni aŭdis ke la filino estas tre bela kaj bone edukita; la filo,

malklera sengraciulo, precipe malbonigita per la senĉesa patrina gvidrubando.

Tono.—He! he! hem! Nu, sinjoroj, ĉio, kion mi povas diri, estas ke vi ne atingos la domon de Sro. Hardkasel, hodiaŭ nokte: tio estas kredebla.

Hastings.—Kia malfeliĉo!

Tono.—Estas longa, malluma, marĉa, malpura, kaj danĝera vojo. Stingo, klarigu al la sinjoroj kia estas la vojo kiu kondukas ĉe Sro. Hardkasel (*palpebrume signodonas al Stingo*), Sro. Hardkasel de Starakvamarĉo, vi komprenas.

Drinkejestro.—Sro. Hardkasel! ho ve! ho ve! karaj sinjoroj, vi veturadis terure malrekten! Kiam vi atingis la malsupron de la monteto, vi devus esti trairintaj ĝis Skuaŝvojet.

Marlo.—Ĝis Skuaŝvojet?

Drinkejestro.—Tiam, veturinte ĝis vi renkontus kvar vojojn——

Marlo.—Kaj atinginte la kruciĝon de kvar vojoj——

Tono.—Certiĝinte ke vi nur unu el ili elektas——

Marlo.—Vi estas ŝercema, sinjoro.

Tono.— Kaj tiam sekvante la rektan flankon, vi iros ĝis vi atingos Cerbromperikejon; tie, tre serĉeme vi rigardos la radsignojn kaj daŭrigos vian trairon ĝis la garbejo de farmestro Ŝafapest. Ĉe la garbejo vi devos rektaflanken turniri, tiam malrektaflanken, kaj ree rektaflanken, ĝis vi eltrovos malnovan muelejon——

Marlo.—Malbeno! Nu, ni tiel facile povus eltrovi la longon!

Hastings.—Kion ni faros, Marlo?

Marlo.—Tiu ĉi domo ne promesas grandan komforton; kvankam eble la gastejestro povus nin gastigi.

Drinkejestro.—Bedaŭrinde, sinjoro, estas nur unu ekstra lito en la tuta domo.

Tono.—Kaj, miasciiĝe, tiu lito jam estas okupata je tri loĝantoj. (*Post paŭzo dum kiu la ceteruloj ŝajnas konfuzitaj.*) Jen estas rimedo. Ĉu vi ne pensas, Stingo, ke la gastejestrino bonvolos doni tri seĝojn kaj kapkusenon por la sinjoroj, apud la fajrejo?

Hastings.—Mi malamas dormi apud la fajrejo.

Marlo.—Kaj abomenaj estus tri seĝoj kaj kapkuseno.

Tono.—Ho, vi malkonsentas tian aranĝon ! Mi do pripensu ! Ĉu vi konsentos preteriri alian mejlon, ĝis la gastejo *La Kaprokapo ;* la malnova *Kaprokapo*, sur la supro de la monteto, unu el la plej bonaj gastejoj en la tuta regiono ?

Hastings.—Ho do, ni forigos ne tro agrablan aventuron, almenaŭ dum tiu ĉi nokto.

Drinkejestro (*flanken al* TONO).—Ho ! Ĉu vi intencas ĉe via patro sendi ilin kredantajn ke la domo estas gastejo !

Tono.—Silentu, vi malsaĝulo ! *Ili tion eltrovos.* (*Al la aliaj*) Vi nur bezonas iri vojrekten ĝis vi alvenos al malnova domego, flanke de la vojo. Vi vidos paron da kornegoj super la pordo. Tio estas la elpendaĵo. Maltime veturu en la korton, kaj laŭte alvoku !

Hastings.—Sinjoro, ni kore dankas vin. Niaj servistoj ne povas malrekten iri.

Tono.—Ne, ne. Sed mi tamen devas diri al vi ke la gastejestro estas riĉa kaj intencas baldaŭ eliĝi de komerco ; tial li deziras elmontri sin kiel ĝentilulo ; vian pardon ! hi ! hi ! hi ! Li bezonos doni al vi sian ĉeeston, kaj, perdi', se vi atentos al li, li vin igas kredi ke lia patrino estis konsilano, kaj lia onklino pacojuĝisto !

Drinkejestro.—Maljuna teda individuo, certe ; sed liaj vinoj kaj litoj estas tiel bonaj kiel iaj en la lando.

Marlo.—Nu, se li tiujn ĉi prezentos al ni, taŭgos por nenio alia detalo. Ni devas turniĝi rektaflanken, ĉu ne ?

Tono.—Ne, ne, antaŭen, laŭlonge. Mi tuj iros kelkajn paŝojn por montri al vi parton de la vojo. (*Al* DRINKEJESTRO) Silentu !

Drinkejestro.—Ha vi estas agrable dolĉa, petola trompanto.

(*Ĉiuj foriras*).

Akto II.

Sceno 1.—*Malnova kampdomego.*

(*Venas* Sro. Hardkasel *sekvata de tri aŭ kvar malgraciaj servistoj*).

Sro. Hard.—Nu, mi esperas ke vi tute perfektiĝas pri la tabloserva ekzercado kiun mi igis vin trafari dum la lastaj tri tagoj. Vi ĉiuj konas viajn lokojn kaj okupojn; kaj eble ŝajnos—ke vi kutime servas altrangajn personojn, kvankam vi neniam eliris el la domo.

Ĉiuj.— Jes, jes.

Sro. Hard.—Kiam venos gastoj, vi ne devos forkuri por rigardegi kaj tiam ree enkuri, simile al kunikloj en densejo.

Ĉiuj.—Ne, ne!

Sro. Hard.—Nu, vi, Digoro, kiun mi forprenis el la garbejo, devos vin elmontri apud la flanktablo; kaj vi, Roĝero, kiun mi altigis el la plugilo, devos vin lokigi malantaŭ *mia* seĝo. Sed vi ne tiel staros kun manoj en viaj poŝoj. Eltiru manojn el viaj poŝoj, kaj ne almetu ilin al via kapo, vi, malsaĝulo! Rigardu Digoro'n, kiel li tenas siajn manojn: tro streĉe eble li tenas ilin, sed tio taŭgas por ne multe.

Digoro.—Jes, vidu kiel mi tenas ilin. Mi lernis tiel ilin teni, dum la tempo kiam mi estis dresata por la militantaro. Kaj, poste, ekzerciĝinte. . . .

Sro. Hard.—Vi ne devas esti tiel babilema, Digoro. Vi devos tute atenti al la gastoj. Vi nin aŭdos interparoli, sed ne devos vi paroli; vi vidos nin trinki, sed ne devos vi pensi pri trinkaĵo; vi devos vidi nin manĝi, sed ne devos vi mem pensi pri manĝaĵo.

Digoro.—Leĝegoj! Via Mosto, tio estas tute neebla! Kiam ajn Digoro vidas manĝantojn, perdi', li ĉiam deziras peceton por li mem.

Sro. Hard.—Malspritulo! Ĉu ventropleniĝo en la kuirejo ne estas tiel bona kiel ĝi estas en la manĝoĉambro. Satigu vian stomakon per tiu pripenso.

Digoro.—Perdi', mi dankas al Via Moŝto. Mi aranĝos por pacigi mian malsaton per taŭga kaj sufiĉa tranĉaĵo da malvarma bovaĵo, en la manĝaĵejo.

Sro. Hard.—Digoro, vi tro multe babilas. Nu, se okazos ke mi diros spiritaĵon, aŭ rakontos ŝercan anekdoton dum la manĝado, vi ne devos ĉiuj ekridegi kvazaŭ vi partoprenus en la gastiĝo.

Digoro.—Perdi', Via Moŝto ne devos do rakonti la historion pri Maljuna Tetro en la pafilegejo. Mi ne povas min deteni ĉe tio; ĝi ĉiam devigas min ridi: hi! hi! hi! Per mia animo, ne estas ebla! Ni ridegadis pri tio dum la lastaj dudek jaroj—ha! ha! ha!

Sro. Hard.—Ha! ha! ha! Jes, la rakonto estas ŝercega. Bone! honesta Digoro, vi povos ridi pri tio. Sed, memoru ke vi devos esti tre atenta. Nu, supoze ke gasto demandos glason da vino, kiel vi agos! Glason da vino, Sinjoro, mi petas! (*Al* DIGORO) Nu! kial vi ne movas?

Digoro.—Perdi', Via Moŝto, mi neniam kuraĝiĝas ĝis la manĝaĵo kaj trinkaĵo estos sur la tablo; sed tiam mi tiel maltimegos kiel leono.

Sro. Hard.—Kion? Ĉu neniu el vi movos?

1*a Servisto.*—Vi devigis min ne forlasi tiun ĉi lokon!

2*a Servisto.*—Mi certigas ke mia ofico ne estas tio!

3*a Servisto.*—Kaj mi atestas ke ĝi ne estas mia!

Digoro.—Mia certegiĝo! ĝi ne estas mia devo!

Sro. Hard.—Ho diskutantaj azenoj! Dum vi, kiel viaj superuloj, disputos pri oficoj, la gastojn vi devigos malsati kaj soifi! Ho! naiveguloj! Nun mi ree devas ekdresi vin! Sed, aŭskultu; ĉu mi ne ĵus aŭdis veturilon kiu eniras la korton? Flanken, antaŭen, ĉien, vi ŝtipkapiĝuloj! Ĉiu estu ĉe sia loko!

Dume, mi tuj iros, ĉe l' pordego, por kore bonvenigi la filon de mia malnova amiko!

(*Foriras*).

Digoro.—Per ĉial! mia lokiĝo tute foriĝis el mia cerbo.

Roĝero.—Mi bone scias ke mia okupo konsistas el tio: *esti ĉie!*

1*a Servisto.*—Kio estas mia?

2*a Servisto.*—Mia okupo postulas ke mi estu nenie; tial mi tuj iros ĝin elfari.

(*Foriras servistoj kurante tien ĉi kaj tien, timegeme*).

(*Venas* SERVISTO *kun kandeloj, kune kun* MARLO *kaj* HASTINGS).

Servisto.—Bonvenon, sinjoroj, bonvenegon! Venu tien ĉi, mi petas.

Hastings.—Post nia hodiaŭa malkontentiĝo, koran saluton, Karlĉjo, al komfortaj pura ĉambro kaj bona fajro! Per mia vorto, tre belŝajna domo tiu ĉi estas; antikviĝa eble, sed tre konvena.

Marlo.—Tio estas la sorto de granda domego. Ĝi unue ruinigas la posedanton per troa gastamo, kaj tiam ĝi fariĝas gastejo, por kolekti depagadon el la gastoj.

Hastings.—Kiel vi ĵus diris, ni vojaĝantoj devas pagi pro tuta tiu ĉi ornamaĵo. Mi ofte vidis, ke, kvankam belega telermeblo aŭ marmora kamenornamo ne estas nomitaj, ili tamen terure pliigas la kalkulon.

Marlo.—Vojirantoj, Georgo, ĉiuloke devas elspezi. La sola malsameco, laŭ mi, estas, ke ĉe bonaj gastejoj luksaĵo tre kare kostas, dume malbonaj gastejoj ne nur vin senigas, sed ankaŭ vin malsatigas.

Hastings.—Vi jam vizitadis multon da diversaj gastejoj. Vere mi tre ofte miriĝas, ke vi, kiu tiel vivadis tra la mondo, kiu posedas neordinaran saĝon, kaj por kiu tiom da okazoj prezentiĝis, neniam povis akiri sufiĉan memfidan porcion.

Marlo.—Tio estas la angla malsaneco. Sed, diru

al mi, Georgo, kie mi estus akirinta tiun memfidon pri kiu vi parolas? Ĝis nun mi pasigis la tempon aŭ en kolegio, aŭ en gastejoj, tute senigita je la ĉarma parto de l' homaro per kiu viro fariĝas memfida. Ŝajnas al mi ke vere mi neniam konatiĝis kun ĝentila modesta sinjorino—ekceptinte mian patrinon.

Hastings.—Kiam vi ĉeestas inter bonfamaj sinjorinoj, mi neniam vidis tiel malspritan tremulon kiel vin mem; vi tute ŝajnas kvazaŭ vi bezonus trovi okazon por forkuri el la ĉambro.

Marlo.—Nu, amiko, la kaŭzo estas ke *tiam* mi *vere* bezonas eliri el la ĉambro! Ofte mi ekdecidis malsilenti kaj babiladi hazardege. Sed, (mi ne povas klarigi tion), simpla ekrigardo per paro de belaj okuloj tuj malebligas mian decidon. Senhontulo povas imiti modestulon, sed, per la diablo, honesta homo ne povas simili senhontulon.

Hastings.—Se vi nur povus diri, en ĝentila virina societo, eĉ duonan parton da tiuj spritaĵoj, kiujn mi aŭdis vin detali al gastejkelnerino——

Marlo—Miavorte, Georgo, mi ne povas sprite paroli kun ĝentilaj sinjorinoj: ili frostas, ili ŝtonigas min. Oni rakontas pri kometo, pri elsputa vulkano, aŭ similaj bagateloj: sed por mi, modesta sinjorino plibeligita je ŝia tuta ornamaĵo, estas la plej grandega estaĵo el la kreitaro.

Hastings.—Ha! ha! ha! En tia okazo, junulo, kiel ajn vi esperas iam edziĝi?

Marlo.—Neniam, krom, kiel inter reĝoj kaj princoj, se mi povos *pere* amindumi estontan edzinon. Vere, se, kiel edziĝanta Orientulo, oni povus alkondukiĝi ĉe edzino, kiun oni neniam antaŭe vidis, la afero estus elportebla. Sed trasuferi la terure ceremonian amindumaĵon, kune kun epizodo je onklinoj, avinoj, kaj gekuzoj, por fine elĵeti pafile la demandon "*Fraŭlino, ĉu vi volas edziniĝi kun mi?*" Ne, ne, tio estas klopodado multe tro granda por mi, mi konfesas.

Hastings.—Mi kompatas vin. Sed kiel vi intencas

do agi kun la fraŭlino kiun vi tuj baldaŭ vizitos, laŭ la demando de via patro ?

Marlo.—Tiel kiel mi agas kun aliaj fraŭlinoj : mi do profunde salutos, kaj jese aŭ nee respondos al ĉiuj ŝiaj demandoj. Cetere mi ne pensas ke mi kuraĝos rigardi ŝian vizaĝon, ĝis la alveno de mia patro.

Hastings.—Mi miras ke vi, tiel fervora amiko, povas vin elmontri tiel malvarma amisto!

Marlo.—Por klarigi la aferon, kara Hastings, veturante kun vi, mia ĉefa intenco estas helpi por via estonta feliĉeco, sed ne por mia. Fraŭlino Nevil vin amas ; la familio ne vin konas ; kiel amiko mia, bonvenon vi ricevos ; tiam, honoro plenumu la ceteron.

Hastings.—Karo Marlo mia ! . . . Sed, foriĝu sentimentalaĵo ! . . . Se mi estus malnoblulo nur klopodante por akiri riĉecon, vi, amiko, estus la lasta homo en la mondo kiun mi petus por helpo. Sed nur la kara estaĵo, Fraŭlino Nevil, estas tio, kion mi demandas, kaj mia ŝi estas ; unue, per la konsento de ŝia mortinta patro ; due, per ŝia persona inkliniĝo.

Marlo.—Feliĉulo ! vi posedas talentojn kaj artojn sufiĉajn por kapti ian junulinon. La sorto devigas min admiri la inan sekson, sed interparoli nur kun ĝia vulgara parto. La balbutado de mia lingvaĵo, kune kun iom logiga vizaĝo neniam permesos al mi triumfi. Tedo ! nun venas la vana maljuna gastejestro por nin enuigi.

(*Venas* Sro. Hardkasel).

Sro. Hardkasel.—Sinjoroj, ree koran bonvenon al vi ! Kiu estas Sro. Marlo ? Sinjoro, mi kore prezentas bonvenon al vi. Vi povas vidi, ke ne estas mia kutimo ricevi miajn gastojn starante kun dorso al fajro. Mi ŝojeme ricevas ilin, laŭ bona malnova kutimo, tre kore, ĉe la pordego, kaj mi ĉiam zorgas por ke iliaj ĉevaloj kaj kestoj estu taŭge lokitaj.

Marlo (*flanken*).—Li jam ĉerpis niajn nomojn el la servistoj. (*Al* Hardkasel) Ni aprobas vian zorgecon

kaj gastamon, sinjoro. (*Al* HASTINGS) Mi ĵus pensis, Georgo, pri la demeto de niaj vojiraj vestoj morgaŭ matene. Mi terure ekhontas je miaj.

Sro. Hard.—Mi petas, Sro. Marlo, ke vi ne ceremonie agu en tiu ĉi domo.

Hastings.—Mi ekpensas, Karlo, ke vi estas prava: la unua atako gajnas duon da batalo. Mi intencas ekmilitiri per oro blankaĵo.

Sro. Hard.—Sro. Marlo,—Sro. Hastings,—Sinjoroj, mi petas, agu senĝene en tiu ĉi domo. Ĝi estas Liberdomo, sinjoroj. Vi povas tie ĉi agi tiamaniere ke vi plej ŝatos.

Marlo.—Se, tamen, Georgo, ni tro fervore ekmilitiros unue, eble ni mankos provizaĵon antaŭ ol ni la aferon finos. Mi prefere konservos la brodaĵon por la returnmarŝo.

Sro. Hard.—Via diro pri returnmarŝo, Sro. Marlo, rememorigas min ke la Duko de Marlboro, kiam li iris por sieĝi Denenon, unue postulis ke la garnizono——

Marlo.—Ĉu vi ne opinias ke orventra veŝto tute taŭgos kun simpla bruna jako?

Sro. Hard.—Li unue postulis ke la garnizono, kiu konsistis el eble kvin mil homoj——

Hastings.—Mi ne tiel pensas: bruno kun flavo faras malriĉan miksaĵon.

Sro. Hard.—Mi ripetas, sinjoroj, kiel mi ĵus diris, li postulis ke la garnizono, kiu eble konsistis el kvin mil batalantoj——

Marlo.—Jes, knabinoj amas belajn vestojn.

Sro. Hard.—Kiu eble konsistis el kvin mil homoj perfekte provizitaj je porcioj kaj armilaro, kapitulacu. . . . "Nun," diris la Duko de Marlboro al Ĝeorgo Brooks, kiu staris apud li—(vi sendube aŭdis pri Georgo Brooks)—"mi vetas mian dukecon," li diris, "ke, ne verŝinte guton da sango, mi tuj kaptos tiun garnizonon—Tial. . . ."

Marlo.—Kion vi pensas, amiko? Ĉu vi ne helpos nin pli fortike trapuŝi la sieĝon, se vi donos al ni, dume, glason da punĉo?

Sro. Hard.—Punĉon, sinjoro! (*Flanken*) Certe tio ĉi estas la plej neklarigebla speco de modesteco, kiun mi iam renkontis.

Marlo.—Jes, sinjoro, punĉon. Glaso da varma punĉo, post nia veturado, estos tre akceptinda. Vi ĵus diris ke tie ĉi estas Liberdomo.

Sro. Hard.—Jen estas pokalo, sinjoro.

Marlo (*flanken*).—Kredeble, tiu ĉi individuo, en sia Liberdomo, volos ke ni havu akurate nur tion, kio plaĉos al li.

Sro. Hard (*tenante pokalon*).—Vi ĝin trovos taŭga por via gustumo, mi esperas, ĉar mi ĝin preparis per miaj propraj manoj, kaj vi konsentos, mi pensas, ke la kunmetitaĵo estas tolerebla. Bonvolu aminde intertoasti kun mi, sinjoro. Jen, Sro. Marlo, ni trinku pro nia plibona konatiĝo. (*Trinkas*).

Marlo (*flanken*).—Kia senhontulo li estas! Sed tute strangega li ŝajnas, kaj mi iom imitos lin. (*Al li*) Sinjoro, miajn bondezirojn al vi. (*Trinkas*).

Hastings (*flanken*).—Videble tiu ĉi homo volas doni al ni sian ĉeestadon, kaj forgesas ke li estas gastejestro, antaŭ ol akiri ĝentilecon.

Marlo.—Juĝante laŭ la bonega enhavo de via pokalo, maljuna amiko, mi ekpensas ke vi estas tre okupata en tiu ĉi regiono. Vigla laboro, ĉu ne? Precipe dum elektotempo, kredeble.

Sro. Hard.—Ne, sinjoro, mi de longe forlasis tian laboron. Nun kiam niaj superuloj eltrovis la sistemon reciproke sin interelekti, jam ne estas okupado por ni, la seninfluaj subuloj.

Hastings.—Tial politiko ne allogas vin, mi vidas.

Sro. Hard.—Neniel. Antaŭe, mi ĉagreniĝis pri la eraroj de l' registaro kiel la aliaj, sed ĉiutage pliko-lerinte, sen ke la registaro pliboniĝus, mi forlasis la malspritan ludon. De tiam mi ne pli zorgas pri *Hajder Ali*, aŭ *Ali Kaŭn* ol pri *Ali Ajn*. Sinjoro, saluton al vi.

Hastings.—Tial, per manĝado supre kaj trinkado malsupre, dum vi ricevas viajn amikojn interne kaj

ilin amuzas ekstere, vi bone, plezure kaj ageme vivadas.

Sro. Hard.—Certe, mi multe klopodas ĉirkaŭe. La duonan parton el la paroĥaj disputoj mi pacigas en tiu ĉi saloneto.

Marlo (post trinkinte).—Kaj vi posedas argumenton en tiu pokalo, maljuna sinjoro, pli bonan ol ian ajn en juĝejo.

Sro. Hard.—Jes, juna sinjoro, tion, kaj iometon da filozofio.

Marlo (flanken).—Nu, estas la unua fojo kiam mi jam aŭdis pri la filozofio de gastejestro.

Hastings.—Tial do, kiel sperta generalo, vi ilin atakas ĉiuflanken. Se vi eltrovas ke ili estas konvinkeblaj prudentuloj vi atakas ilin per filozofio; se vi eltrovas ke ili estas malsaĝuloj vi ilin atakas per tio ĉi—Bonan sanon al vi, mia filozofo. (*Trinkas*).

Sro. Hard.—Bone, tre bone! dankon al vi: ha! ha! Via generaleco rememorigas min pri Princo Eŭgeno, kiam li batalis kontraŭ la Turkoj ĉe la batalo de Belgrado. Vi tuj aŭdos. . . .

Marlo.—Anstataŭ la batalo de Belgrado estas nun preskaŭ tempo, mi pensas, paroli pri vespermanĝo. Kion posedas via filozofio, en la domo, taŭgan por vespermanĝo?

Sro. Hard.—Por vespermanĝo, sinjoro! (*Flanken*) Ĉu tian demandon oni iam faris al iu homo en lia propra domo?

Marlo.—Jes, sinjoro; vespermanĝo, sinjoro; mi eksentas apetiton. Mi rabados la manĝaĵejon, hodiaŭ nokte, mi certigas.

Sro. Hard (flanken).—Tian senhontan hundon miaj okuloj neniam vidis, certe. (*Al li*) Nu, vere, sinjoro, pri vespermanĝo mi ne povas diri. Mia Doroteo kaj la kuiristino aranĝas tiajn aferojn inter si. Mi lasas al ili la tutan zorgon de tio.

Marlo.—Ĉu vere vi tiel agas?

Sro. Hard.—En tute. Ĝustatempe okazas ke ili nun estas en konsiliĝo pri la vespermanĝo, en la kuirejo.

Marlo.—Mi do petas ke ili min akceptu kiel konsilanto. Tio estas mia kutima maniero. Kiam mi vojaĝas mi ĉiam preferas aranĝi pri mia vespermanĝo. Voku la kuiristinon. Ne estu ofendita, sinjoro, mi petas.

Sro. Hard.—Ho, tute ne, sinjoro, tute ne. Tamen, mi ne scias kiel—ĉar nia Brigito, la kuiristino, ne estas tre komunikema en tiaj okazoj—se ni ŝin venigos, ŝi eble tiel riproĉe malafabliĝos ke ni timos resti en la domo.

Hastings.—Montru do al ni la manĝokarton. Mi petas vin por tiu favoro. Mian apetiton mi ĉiam reguligas laŭ la manĝokarto.

Marlo (*al* HARDKASEL, *kiu rigardas ilin surprizeme*).—Sinjoro, li estas tute prava, kaj tio ankaŭ estas mia kutimo.

Sro. Hard.—Sinjoro, kiel gasto, vi rajte povas tie ĉi ordoni. Venu, Roĝero, alportu tien ĉi la Karton de la vespermanĝo. Ĝi estas jam tabeligita, mi kredas. Via maniero, Sro. Hastings, memorigas min pri mia onklo, kolonelo Valopo. Li kutime diradis ke neniu povas certigi pri vespermanĝo antaŭ ol ĝin manĝi.

Hastings (*flanken*).—Ĉio estas ĉe li almezurata laŭ grandega skalo ! Lia onklo kolonelo ! Ni tuj baldaŭ aŭdos pri lia patrino kiel pacojuĝisto ! Sed, ni vidu la manĝokarton.

Marlo (*leginte*).—Kio estas tio ? La unua parto konsistas el . . . , la dua manĝero . . . la postmanĝo. . . . Sinjoro ! Ĉu vi pensas ke ni alkondukas la tutan Lignaĵistokompanion aŭ eble la Bedfordkorporacion, por gluti tian vespermanĝon ? Du aŭ tri manĝaĵetoj, puraj kaj apetitdonaj sufiĉos.

Hastings.—Legu ĝin, tamen.

Marlo (*legas*).—Por la unua servo, en la supro, porkido kun prunsaŭco.

Hastings.—Fi ! vian porkidon mi kore malamas.

Marlo.—Kaj abomena estas via prunsaŭco.

Sro. Hard.—Tamen, sinjoroj, por malsatuloj, porkido kun prunsaŭco estas tre bona manĝaĵo.

Marlo.—Ĉe la malsupro, bovidcerbo kaj lango.

Hastings.—Vian cerbon mi ne ŝatas, kara sinjoro, ĝin forigu.

Marlo.—Sed mi ĝin ŝatas. Ĝin ĵetu aparte sur alian pladon.

Sro. Hard. (*flanken*).—Ilia senhontemo min mirigas. (*Al ili*) Sinjoroj, vi estas miaj gastoj, aliecigu tion, kion vi volos. Ĉu estas io ajn, kiun vi deziras aliformigi aŭ ŝanĝi, sinjoroj ?

Marlo.—Nun, porkpasteĉo, bolita kuniklo kun kolbasoj, ŝanceliĝa pudingo, kaj plado da tiftaftafeta kremaĵo !

Hastings.—Peston al viaj artefaritaj manĝaĵoj ! Mi estos tiel embarasita en tiu ĉi domo kiel oni estas ĉe verda-flava tagmanĝo de Franca ambasadoro. Mi bezonas simplan nutraĵon.

Sro. Hard.—Mi bedaŭras, sinjoroj, ke mi nenion havas kiun vi ŝatas ; sed se estas io, kiun vi ĉefe deziras——

Marlo.—Kion ? Sinjoro, via manĝokarto estas tiel bonega ke ia parto el ĝi ŝajnas tiel bongusta kiel alia. Sendu al ni tion, kion vi volos. Bonege por vespermanĝo : nun ni vidu ĉu niajn litojn oni taŭge aerumis, kaj se oni bonzorgis pri ilin.

Sro. Hard.—Mi petegas, tute lasu tion al mia zorgo. Ne foriru de tie ĉi.

Marlo.—Lasi al vi tian zorgon ? Mi protestas, sinjoro, pardonu al mi, sed mi ĉiam zorgas mem pri tiaj aferoj.

Sro. Hard.—Mi insistas, sinjoro. Trankviliĝu pri tio.

Marlo.—Vi vidas ke mi tute intencas tion fari. (*Flanken*) Jen estas la plej granda enuigulo, kiun mi iam renkontis.

Sro. Hard.—Nu, sinjoro, ĉar vi volas iri, mi almenaŭ vin akompanos. (*Flanken*) Eble tio estas nuntempa modesteco, sed mi neniam vidis ion, kiu tiel similas al la malnovmoda senhontemo.

(*Foriras* MARLO *kun* SRO. HARDKASEL).

Hastings (sola).—Nu, mi ekpensas ke la ĝentilecoj de tiu individuo tuj fariĝos tedegaj. Sed kiu povas koleri je liaj afablecoj kies celo estas nin kontentigi? Ha! kion mi vidas? Fraŭlino Nevil, per la feliĉego!

(*Venas* FINO. NEVIL).

Fino. Nevil.—Mia kara Hastings! Al kia neatendeble bona ŝanco, aŭ okazintaĵo mi devas alkalkuli tiun ĉi feliĉan renkonton?

Hastings.—Ne, ne, vi devigas min postuli saman demandon, ĉar mi neniam povis esperi ke mi renkontus mian karan Konstancon en gastejo.

Fino. Nevil.—Gastejo! certe, vi eraras! mia onklino, mia zorganto loĝas tie ĉi. Kio povis igi vin kredi ke tiu ĉi domo estas gastejo?

Hastings.—Mia amiko, Sro. Marlo, kun kiu mi alvenis, kaj mi, estas venintaj tien ĉi kiel al gastejo, mi certigas. Junulo, kiun ni okaze renkontis en domo nemalproksima, montris al ni la rektan vojon.

Fino. Nevil.—Certe, tio estas unu el la petolaĵoj de mia senĝena kuzo. Vi tre ofte aŭdis min paroli pri li; ha! ha! ha! ha!

Hastings.—Tiu, kiu via onklino intencas kunigi al vi? Tiu, pri kiu mi sentas min rajte timema?

Fino. Nevil.—Vi havas liaflanke nenion por timi. Vi lin adorus se vi nur scius kiel kore li min malestimas. Mia onklino scias tion, kaj prenas sur sin por sia filo amindumi min; ŝi reale ekpensas ke ŝi estas venkintino.

Hastings.—Kara hipokritulineto! Mi devas sciigi al vi, mia Konstanco, ke mi ekprenis la feliĉan okazon, kiu alkondukis mian amikon tien ĉi, por min prezenti al la familio. La ĉevaloj kiuj veturis nin, estas nun lacaj per la vojiro, sed ili baldaŭ estos ripozintaj; kaj tiam, se mia karegulino fidos sian fidelan Hastings, ni baldaŭ alestos en Franclandon, kie, eĉ inter sklavoj, la edziĝleĝoju oni respektas.

Fino. Nevil.—Mi ofte jam diris al vi, ke, kvankam mi estas preta vin obei, tamen, mi malvole forlasus

mian posedaĵeton. La plej grandan parton da ĝi mi heredis je mia onklo, la India direktoro, kaj ĝi precipe konsistas el juveloj. Mi jam penadis por konvinki mian onklinon ke rajte ŝi devus permesi ke mi portu ilin. Mi ekkredas ke tuj baldaŭ mi bone sukcesos. Tuj kiam mi ilin posedos, mi elturniĝos tiel, ke ili kaj ankaŭ mi mem, estos viaj.

Hastings.—Ho, pereu la bagateloj! Via persono estas ĉio, kion mi deziras. Dume, mia amiko Marlo ne devas sciiĝi pri sia eraro; ĉar mi konas lian strangan memdetenemon; se ni subite sciigos al li pri tio, li tuj foriros el la domo, antaŭ ol nia projekto eĉ pretiĝos por plenumiĝo.

Fino. Nevil.—Sed kiel ni povos igi lin resti en tia trompiĝo? Fino. Hardkasel ĵus revenis je promenado; ĉu ni daŭrigos lin mistifiki? Venu tien ĉi. (*Ili flanken kunparolas*).

(*Venas* MARLO).

Marlo.—La diligentaj ĝentilaĵoj de tiuj ĉi honestaj gastejanoj tedas min pli ol mi povas suferi. La gastejestro tute pensas ke estus malĝentile lasi min en soleco; tial mi devas ne nur elporti lin sed ankaŭ lian malnovmodan edzinon. Kaj ili intencas veni por vespermanĝi kun ni; tiam, kompreneble, ni devos akcepti la tutan amason de la familio. Sed, ho! kiun ni havas ĉi tie?

Hastings.—Kara Karlo mia! Permesu ke mi gratulu vin! La plej feliĉa okazo! Kiu, viapense, ĵus alestis ĉi tien?

Marlo.—Mi ne povas diveni.

Hastings.—Niaj amatinoj, karulo; Fino. Hardkasel kaj Fino. Nevil. Permesu ke mi prezentu al vi Finon. Konstanco Nevil. Okazis ke ili tagmanĝis en tiu najbaraĵo, kaj, returne, ili ĵus alvenis tien ĉi por ĉevalŝanĝo. Fino. Hardkasel ĵus eniris la apudan ĉambron, kaj tuj revenos. Ĉu tio ne feliĉe okazis, he?

Marlo (*flanken*).—Mi jam sufiĉe malkontentiĝis, per mia konscienco! Nun okazas alia fariĝo por plenegigi mian konfuzegon.

Hastings.—Nu! ĉu tio ne estas la plej feliĉa renkonto en la mondo? Diru.

Marlo.—Ho, jes. Tre feliĉa, vere—la plej ĝojiga renkonto. Sed, niaj vestoj, Georgo, vi bone scias, estas tute malordaj. Nu! ĉu ni ne povus prokrasti la feliĉon ĝis morgaŭ? Morgaŭ, ĉe ŝi, en ŝia propra domo, estos en tute pli dece, kaj iom pli respekteme. Estu morgaŭ. (*Pretiĝas por foriri*).

Fino. Nevil.—Neniel, sinjoro. Via ceremoniaro malplaĉos al ŝi. Kion? La vojiraj vestoj, kiujn vi nun portas, nur montros vian fervoran deziron; cetere, ŝi scias ke vi estas en la domo, kaj permesos al vi ŝin vidi.

Marlo.—Ho! kiel mi tion elportos? Hem! hem! Hastings vi ne devas foriri. Vi devas min helpi, ĉu ne? Mi tuj aperos mizerege ridinda. Pendigon al ĝi, tamen! Mi kuraĝiĝu! Hem!

Hastings.—Bah! homo viva! nur la unuan atakon faru, kaj ĉio finiĝos! Ŝi nur estas virino, tion vi scias.

Marlo.—Jes, sed el ŝia sekso, ŝi staras tiu, kiun mi plej timas renkonti.

(*Venas* Fino. Hardkasel, *ĵus reveninta de promenado, kapvestita, k.t.p.*

Hastings (*alkondukante* Marlo'n).—Fraŭlino Hardkasel—Sinjoro Marlo—Mi fieriĝas konigi, unu al la alia, du personojn tiel meritindajn, kiuj nur bezonas sin koniĝi por sin reciproke estimi.

Fino. Hard. (*flanken*).—Nun, devige, mi aliros al mia modesta sinjoro, simpluline, kaj tute laŭ sia mieno. (*Paŭzo, dum kiu* Marlo *ŝajnas tre konfuza*) Mi ĝojas je via sendanĝera alveno, sinjoro. Mi ĵus aŭdis ke okazis al vi kelkaj malagrablaĵoj, dum la veturado.

Marlo.—Nur kelkaj, sinjorino. Jes, ni elportis kelke da ili. Jes, sinjorino, multaj malagrablaĵoj okazis; sed mi bedaŭrus,—sinjorino,—aŭ, mi volas diri,—mi, kontraŭe, ĝojus pro malbonaj okazoj, kiuj nun tiel agrable finiĝas.

Hastings (flanken al li).—Vi neniam parolis pli bone en via tuta vivo. Hem! Tiel daŭrigu, kaj mi promesos al vi venkon.

Fino. Hard.—Mi timas ke vi min flatos, sinjoro. Vi, kiu vidadis tiom da distinginda societo, kompreneble, eltrovos nur malgrandan plezuron en senfama nia landangulo.

Marlo (kuraĝiĝante).—Vere, sinjorino, mi estas vivinta tra la mondo, kiel vi scias; sed mi tre malofte vizitadis taŭgan societon. Mi, ĝis nun, restadis kiel observanto je societa vivo, sinjorino, dume aliaj homoj ĝin ĝuadis.

Fino. Nevil.—Sed mi aŭdis ke, tiamaniere, oni fine kapabliĝas ĝin ĝui.

Hastings (flanken, al li).—Cicero neniam pli bone parolis. Ree, mi petas, kaj al vi neniam mankos memstaro.

Marlo (flanken, al Hastings).—Hem! staru do apud mi; kaj se mi ŝanceliĝos, pruntedonu al mi unu du vortojn por restarigi min.

Fino. Hard.—Tiel bona observanto kiel vi, pri la homarvivado, mi ektimas, ofte trovis tian okupadon malagrabla, ĉar kompreneble vi vidis pli da cenzurindaĵo ol laŭdindaĵon.

Marlo.—Ne, ne, sinjorino, pardonu min. Mi ĉiam pretiĝis por amuziĝo. La malspritaĵo de la plimultojn ŝajnas pli ridinda ol malkvietiga.

Hastings (al li).—Prave, prave. Neniam vi tiel bone diris dum via tuta vivo. Bone! (*Al* Fino. Hard.) Fraŭlino Hardkasel, mi vidas ke vi kaj Sro. Marlo estos tute komunemaj gekunuloj. Mi pensas ke nia ĉeesto tie ĉi nur malhelpos al la intervidiĝo

Marlo.—Neniel, Sinjoro Hastings. Kompanion vian ni ŝatas pli ol ĉion. (*Al li flanken*) Malbeno! Georgo, vi ne certe foriros,—kiel vi povos nin lasi!

Hastings.—Nia prokrasto tie ĉi nur malbonigos vian interparoladon. Ni do eliĝos kaj iros en la proksiman ĉambron. (*Flanken al li*) Ĉu vi ne kom-

prenas do, ke ni ankaŭ deziras mallongan privatan intervidiĝon ?

(Fino. Nevil *kaj* Hastings *foriras*).

Fino. Hard. (*post paŭzo*).—Sed vi ne tute jam staris kiel observanto, kompreneble, sinjoro ; mi konjektas ke sinjorinoj okaze altiras vian atentecon.

Marlo (*retimiĝanta*).—Pardonu min, sinjorino, sed ĝis nun—mi, mi—mi nur penadis por indiĝi je ili.

Fino. Hard.—Kaj iuj diras ke tio estas la plej malbona maniero por ilin gajni.

Marlo.—Eble, sinjorino. Tamen mi amas interparoli kun la plej serioza kaj prudenta parto de hominaro—sed verŝajne mi tediĝas al vi.

Fino. Hard.—Neniel, sinjoro ; estas nenio, kion mi tiel amas kiel seriozan interparoladon ; mi povus aŭskulti ĝin je eterne. Vere, mi ofte miras kiel sentema homo iam povas admiri tiun specon de malgravaj sensencaj plezuroj, kiu neniam kortuŝas iun.

Marlo.—Tio estas animmalsano, sinjorino. Inter diversaj gustoj estas nepre malmultoj kiuj volus provi ke—ke—hem !

Fino. Hard.—Mi vin komprenas, sinjoro. Estas kompreneble iuj kiuj, ne posedante guston por delikataj plezuroj, pretendas ke ili malamas tion, kion ili ne povas ŝati.

Marlo.—Precize vi ĵus klarigis mian opinion, sinjorino, sed multege pli klere ol mi . . . kaj mi bezonas rimarki—hem !

Fino. Hard. (*flanken*).—Kiu ajn pensus ke tia homo okaze maltimiĝas ? (*Al li*) Vi ĵus ekrimarkis, sinjoro ?

Marlo.—Jes, mi ĵus rimarkis, sinjorino—Nu, mi atestas ke nun mi ne scias tion, kion mi volis diri.

Fino. Hard. (*flanken*).—Kaj mi ankaŭ certe tion ne scias. (*Al li*) Vi ĵus rimarkis, sinjoro, ke en tiu ĉi nia hipokrita epoko—Jes, iom vi diris pri hipokriteco. . . .

Marlo.—Jes, sinjorino, en tiu ĉi hipokrita tempo,

ne estas multoj, kiuj, post preciza informiĝo, povus . . . ha—ho——

Fino. Hard.—Mi vin perfekte komprenas, sinjoro.

Marlo (flanken).—Nu, certe, tio estas pli ol mi povus atesti.

Fino. Hard.—Vi opinias, ke en tiu ĉi hipokrita nuntempo, estas tute ne multoj kiuj publike ne mallaŭdas tion, kion ili kaŝeme faras, kaj pensas ke ili estas virtuloj, se ili nur laŭdas virtecon.

Marlo.—Prave, sinjorino ; kiuj buŝe entenas multan virtecon, tiuj malpli da ĝi havas en la brusto. Sed mi certe tedas al vi——

Fino. Hard.—Neniel, mi certigas ; estos io tiel agrabla kaj fervora en via mieno, tia vigleco, tia fortego—Sinjoro, mi petas, daŭrigu.

Marlo.—Jes, sinjorino, mi ĵus penadis por diri, ke iafoje estas okazoj—kiam—absoluta senkuraĝeco forigas la tutan . . . kaj translokas iun . . . sur . . . hem !

Fino. Hard.—Mi tute opinias kun vi ; senkuraĝulo okaze ŝajnas malspritulo, kaj eĉ ofte sensenĉaĵon diras, kiam li plej avidas brili—Mi petas ke vi bonvole daŭrigu, sinjoro.

Marlo.—Jes, moralparolante, sinjorino, tio okazas—Sed mi ekvidas ke Fino. Nevil atendas nin en apuda ĉambro. Por nenio en la mondo volus mi tediĝi.

Fino. Hard.—Mi atestas, sinjoro, ke neniu pli ol vi amuzis min, en mia tuta vivo. Bonvolu daŭrigi, mi petas.

Marlo.—Jes ; mi tuj volis diri, sinjorino—Sed ŝi al ni signon donas por voki nin al si.—Ĉu vi permesos ke mi akompanu vin ?

Fino. Hard.—Nu ! mi do tuj sekvos.

Marlo (flanken).—Tiu dialoga platiĝo min tute malspritigis.

(*Li foriras*).

(Fraŭlino Hardkasel, *sola*).

Fino. Hard.—Ha ! ha ! ha ! Ĉu iam ebliĝis tia modesta, sentimentala intervidiĝo ?—Mi certigas ke

li apenaŭ rigardis mian vizaĝon dum la tuta tempo. Krom lia neklariĝebla hontemo, tamen, li estas belŝajnulo. Li ankaŭ komprenaĵon havas, sed ĉio estas tiel kaŝita per timemo ke ĝi tedas pli ol simpla nescio. Se mi povas igi lin esti pli memfida, tio estos fari komplezon al iu, kiun mi bone konas. Sed kiu estas tiu persono? Ha! tio estas demando al kiu kompreneble mi nenion respondos.

(*Ŝi foriras*).

(*Venas* TONO *kaj* FINO. NEVIL; *sekvas* SRINO. HARDKASEL *kaj* HASTINGS).

Tono.—Kial do vi min tiel sekvas, kuzino Konjo? Mi miras ke vi ne hontas je via loga maniero.

Fino. Nevil.—Ĉu vi opinias, kuzo, ke oni ne povas senkulpe paroli al parenco?

Tono.—Ne; sed mi bone scias kian specon de parenco vi deziras fari el mi. Tio tamen ne taŭgos. Mi tuj diros al vi, kuzino Konjo, ke tio taŭgos por nenio. Bonvolu do stari for de mi, kiu ne volas havi pli intiman parencecon.

(*Ŝi koketuline sekvas lin al la malantaŭa scenejo*).

Srino. Hardkasel.—Nu! mi atestas, Sinjoro Hastings, ke vi estas tre amuzanta. Nenio en la mondo pli plaĉas al mi ol paroli pri Londono kaj ĝiaj modoj—kvankam neniam mi ĉeestis tie.

Hastings.—Neniam? Vi min miregigas! ĉar, via maniero kaj mieno, jam konkludigis min ke la plej granda parto de via vivo pasiĝis aŭ ĉe Ranelagh, en la Kortego de St. James, aŭ sur la Turo riverbordo.

Srino. Hard.—Ho, sinjoro, plaĉas al vi tiel paroli. Ni kamparulinoj ne povas posedi iajn bonmanierojn. Mi adoras urban vivon, kaj eble tio igas min superstari al kelke da niaj najbaraj maldelikatuloj. Sed iu ne povas ĝentile konduti, kiu neniam vizitis la Panteonon, la Grotĝardenojn, la Boro'n, kaj tiajn similajn lokojn, kie la nobelaro precipe kolektiĝas. Ĉio, kion mi nur povas fari, estas ĝui Londonon *pere.* Mi zorgas sciiĝi pri ĉiu privata intervidiĝo, el la Skandala

Gazeto, kaj mi obtenas la modojn, tuj kiam ili eliras, per letero al mi sendata de la du Fraŭlinoj Rikets, kiuj loĝas en Kruked-Leno. Ĉu vi amas tiun ĉi harfrizaĵon, Sinjoro Hastings ?

Hastings.—Altege eleganta kaj delikata ĝi estas, miavorte, sinjorino. Via frizisto estas Franco, mi konjektas ?

Srino. Hard.—Mi certigas ke mi ĝin elfaris el gravuraĵo kiun mi trovis en la antaŭjara Notlibro por Sinjorinoj.

Hastings.—Ĉu estas eble ? Tia harfrizaĵo, en teatra flanklоĝio, altirus al si tiom da rigardistoj kiom Ŝia Mosto la Ĉefurbestrino, en oficiala balo.

Srino. Hard.—Certege, de la komenco de inokulado, ne estas videbla ia malbelulino. Tial oni devas vestiĝi iom zorge se oni ne volas nevidebliĝi en popolamaso.

Hastings.—Sed tio neniam okazos por vi, sinjorino, kiamaniere vi preferas vestiĝi. (*Salutas ŝin*).

Srino. Hard.—Ĉu tamen mia vestaĵo taŭgas por io, kiam, flanke de mi, staras tia antikvaĵo kia Sro. Hardkasel. Kion ajn mi povas diri neniam faligos solan butonon de liaj vestoj. Mi ofte petis ke li demetu sian grandan ŝpinaĵan perukon, kaj ankaŭ ke li pudroplastrigu la senharejojn—kiel faras la landsinjoro Patelo.

Hastings.—Vi estas prava, sinjorino, ĉar kiel inter la sinjorinoj ne estas jam malbelulinoj, tiel, inter viroj, ne estas iaj maljunuloj.

Srino. Hard.—Sed kion vi pensas ke li respondis ? Nu, per kutima gotika vigleco, li rimarkis ke mi nur deziras lin demeti sian perukon por ĝin aliformigi kiel kapornamon por mi mem.

Hastings.—Ne tolereble ! je via aĝo vi povas porti tion, kion vi volos ; ĉio decas por vi.

Srino. Hard.—Bonvolu diri al mi, Sinjoro Hastings, kioma aĝo, laŭ vi, estas plej ŝata en la ĉefurbo, nun.

Hastings.—Antaŭ kelka tempo, kvardekjarulinoj superiĝis, sed mi aŭdis ke sinjorinoj intencas, ke

kvindekjarulinoj, siavice, altiĝu dum la venonta vintro.

Srino. Hard.—Ĉu vere ? Mi do estos tro juna por la lasta sekcio.

Hastings.—Neniu sinjorino ekportas juvelojn nun, antaŭ ol ŝi fariĝos postkvardekjara. Ekzemple, la ĉi tiean fraŭlinon oni nur akceptus nun, en ĝentila societo, kiel infaninon, aŭ simple kiel tute junan lernantinon.

Srino. Hard.—Kaj tamen Ŝia Nevina Moŝto mia pensas ke ŝi mem virine staras, kaj tiom ŝatas juvelojn kiom la plej maljuna el ni ĉiuj.

Hastings.—Ŝi estas via nevino ? Ĉu mi ankaŭ prave konkludos, ke tiu juna sinjoro estas frato al vi ?

Srino. Hard.—Mia filo, sinjoro. Ili ambaŭ estas preskaŭ gefianĉoj. Notu ilian ludetaĵon. Ili intermalpacas kaj reamikiĝas almenaŭ dekon da fojoj ĉiutage, kvazaŭ ili jam estus geedzoj. (*Al ili*) Nu, Tono, mia filo, kiajn dolĉajn vortojn vi diris al via kuzino Konstanco hodiaŭ vespere ?

Tono.—Mi diris al ŝi nenian dolĉaĵon, krom ke mi plendis pri ŝia senĉesa akompanado je mi, kaj tio multe tedas al mi. Perdi' ne ekzistas nun loko en la domo kiun mi povas ĝui sole, krom la ĉevalejo.

Srino. Hard.—Ne atentu tion, kion li jus diris, kara Konjo. Li alie parolas tuj kiam vi forestas.

Fino. Nevil.—Tiamaniere, mia kuzo agas grandanime. Li malpaciĝas publike, por ke oni pardonu lin private.

Tono.—Tion mi ne nomas . . . vero . . . sed la malo de ĝi.

Srino. Hard.—Ha ! li estas kaŝema ruzulo. Ĉu vi ne opinias ke ambaŭ el ili havas similan buŝon, Sinjoro Hastings ? La Blenkinsopa buŝo ĝi estas, akurate ! Samkreskitoj ankaŭ. Nu do, dorse dorsen, miaj gebeletuloj, por ke Sro. Hastings vidu por si mem. Nu, Tono !

Tono.—Plibone estus ne igi nin—(*Ili intermezuras*).

Fino. Nevil.—Ho, li preskaŭ rompis mian kapon !

Srino. Hard.—Ho, vi monstro! Hontu, Tono; viro ne devas tiel konduti.

Tono.—Viro? Ĉu mi estas plenaĝa? Donu tuj al mi mian heredon. Perdi', mi ne volas pli longe malspritiĝi.

Srino. Hard.—Ĉu, sendanka knabo, tio estas ĉio, kion mi meritas pro la penadoj kiujn mi suferis pri via edukado? Mi, kiu ekdormigis vin en lulilo, kaj nutroplenigis, per kulereto, tiun ĉi vian beletan buŝon? Ĉu eĉ mi ne brodis tiun veŝton por pliĝentiligi vin? Ĉu mi ne preparis ĉiutage kuraciletojn por vi, kaj ploris dum ili efikadis?

Tono.—Perdi', vi havis tialon por plori, ĉar vi min dozplenigis senintermanke de mia naskiĝa tempo. Mi kalkulas ke vi min dekoble glutigis ĉiun ordonaĵon en *La Familia Kuracisto;* kaj vi ekintencas dietigi min laŭ *Quincej*, kiam venos la printempo. Sed, perdi', mi tuj rediros al vi ke mi ne volas plu malspritiĝi.

Srino. Hard.—Ĉu, ho vipero, la tuto ne elfariĝis por via bonstato? Ĉu ne por via bonsano?

Tono.—Kore, do, mi deziras ke vi lasos min aparte kaj mian sanon ankaŭ. Riproĉi min tiamaniere kiam mi sentis min bonhumora! Se ian bonaĵon mi estas havonta, ĝi venu per si mem! Ne daŭrigu senĉese ĝin puŝi kaj repuŝi en min!

Srino. Hard.—Tio estas malvera. Mi neniam vidas vin kiam vi estas bonhumora. Ne, Tono, ĉar tiam vi iras ĉu al la drinkejo, ĉu al la hundejo. Ĉu do neniam devas ĉarmi min viaj agrablaj sovaĝaj sonoj, ho cruela monstro?

Tono.—Perdi', panjo, viaj sonoj estas pli sovaĝaj ol miaj.

Srino. Hard.—Ĉu oni iam aŭdis tian diron? Sed mi bone vidas ke li intencas disrompi mian koron; jes, mi vidas ke li tion deziras.

Hastings.—Kara sinjorino, permesu ke mi iomete admonu la junan sinjoron. Mi certigas ke mi povos lin plenumigi sian devon.

Srino. Hard.—Nu! mi do tuj foriros. Venu,

Konstanco, amo mia. Sro. Hastings, vi vidas mian mizeran situacion. Ĉu iam ajn estis patrino malbenita de tia kara, dolĉa, beleta, malpaĉa, malobea knabo?

(*Foriras* SRINO. HARDKASEL *kaj* FINO. NEVIL). HASTINGS *kaj* TONO.

TONO (*kantas*).—*Okazis rajdi juna kavaliro ;*
Obstine iris li ĝis la deiro.
Kavaliro, rajdu do !

Ne atentu al ŝi. Ŝi ploru. Tio estas la konsolo de ŝia koro. Mi iafoje vidis ŝin kaj la fratinon kune plorantajn, pri ia fabelo, dum unu horo; kaj ili rimarkis, ke ju pli libro plorigas ilin, des pli ili ĝin ŝatas.

Hastings.—Vi do ne estas sinjorinamulo, mi pensas, mia beleta juna sinjoro?

Tono.—Mi ĵus diris al vi mian opinion pri ili.

Hastings.—Sed ne pri tiu, kiun via patrino elektis por vi? Ŝi ŝajnas al mi beleta, dolĉhumora junulino.

Tono.—Vi tiel parolas, ĉar vi ne tiel bone kiel mi konas ŝin. Perdi', mi konas ĉiun colon ĉirkaŭ ŝi, kaj ne ekzistas pli akra, malafabla bufino ol ŝi, en kristanaro.

Hastings (*flanken*).—Ha! tre kuraĝiga diro por amemulo!

Tono.—Mi konas ŝin eĉ de la tempo kiam ŝi ne estis pli alta ol ĉi tio! Ŝi estas tiel petola kiel leporo en arbetaĵo, aŭ ĉevalido la unuan tagon kiam oni sur ĝi volas rajdi.

Hastings.—Ŝi ŝajnas al mi saĝa kaj silentema.

Tono.—Jes, kiam ŝi ĉeestas inter nekonatoj. Sed, ĉe siaj kunludantinoj, ŝi ekkrias tiel laŭte kiel porko tra pordego.

Hastings.—Sed ŝia modesta mieno min ĉarmas.

Tono.—Jes, sed iomete atencu kontraŭstari ŝian humoron, kaj tuj, per piedfrapo vi forĵetiĝos en kavaĵon!

Hastings,—Nu, vi konsentos ke ŝi certe posedas belecon. Jes, vi ne povas tion kontraŭdiri.

Tono.—Ĉapelistinarto! Ŝi en tute estas artefarita,

sinjoro. Ha! se vi nur povas vidi junulinon Bet Bouncer, en nia najbaraĵo, vi tiam povus paroli pri beleco! Perdi', ŝi havas paron da okuloj tiel nigraj kiel pruneloj, kaj ŝiaj vangoj estas tiel larĝaj kaj ruĝaj kiel tribuneta kuseno. Ŝi dikegalas du el la alia.

Hastings.—Nu, kion vi diros se amiko volonte prenus sur sin la tutan aferon, el viaj manoj?

Tono.—Kredeble!

Hastings.—Ĉu vi dankos iun, kiu volos preni Finon. Nevil'on, kaj lasos vin en feliĉeco kun via kara Betnjo?

Tono.—Jes, sed kie estas tia amiko? Kaj kiu volos preni ŝin?

Hastings.—Mi mem. Se vi nur min helpos, mi tuj forkondukos ŝin en Francujon, kaj vi neniam poste aŭdos pri ŝi.

Tono.—Vin helpi! Perdi', mi volas kaj volos, ĝis la lasta guto de mia sango. Mi tuj jungos paron da ĉevaloj al via kaleŝeto, kiuj forruliĝos vin en la daŭro de palpebrumo; kaj eble mi povos kapti por vi parton de ŝia juvelarposedaĵo, pri kiu vi ne eĉ songas.

Hastings.—Kara bienestro, vere en tio ĉi vi ŝajnas juna bravulo.

Tono.—Venu do kun mi; mi montros al vi plimulte da vera maltimo, antaŭ ol ni interdiros adiaŭ.

(*Kantas*)—

Ĉar ni bravuloj estas,
De tondra pafilego
La bruo, ni atestas,
Fariĝos ne timego!

(*Ili foriras*).

Akto III.

Sceno 1.—*Salono en kampdomego.*

(*Venas* Sro. Hardkasel).

Hard.—Kion ajn igis mian malnovan amikon Sir Karlo rekomendi sian filon kiel la plej modestan junulon en la ĉefurbo? Al mi li ŝajnas la plej senhonta bronzfrunta petolulo, kiu iam parolis per lango. Li jam tuj ekkaptis la apogseĝon apud la fajrejo. Li demetis siajn botojn en la salono, kaj postulis ke mi zorgos pri ili. Mi tre deziras ekscii tion, kion lia senhontemo efektivigis kun mia filino. Certe, ŝi tre ofendiĝos je ĝi.

(*Venas* Fino. Hardkasel *simple vestita*).

Hard.—Nu, mia Katenjo, mi ekvidas ke, laŭ mia konsilo, vi ĵus ŝanĝis vian veston; mi, tamen, kredas ke tio ne estis tre necesa.

Fino. Hard.—Mi, sinjoro, eltrovas tian plezuron en obeiĝo de viaj ordonoj ke mi zorgas por ilin obei senŝancele, kaj neniam haltas por pripensi ĉu ili estas pravaj.

Hard.—Kaj tamen, Katenjo, mi iafoje donas al vi motivon por ŝanceliĝi, precipe hodiaŭ, kiam mi rekomendis mian *modestulon* al vi kiel *amontulon*.

Fino. Hard.—Vi min informis ke mi esperu ion eksterordinara, kaj mi trovas ke la originalo tre superas la priskribon.

Hard.—Mi neniam tiel miregiĝis en mia vivo! Li tute konfuzas miajn kapablojn!

Fino. Hard.—Mi neniam vidis similaĵon! Kaj tamen li estas societamulo!

Hard.—Jes, certe li lernis la tuton eksterlande. Kia naivegulo estas mi pensi ke junulo povus akiri modestecon per migriĝo! Tute tiel facile povus li spritiĝi en maskitaro!

Fino. Hard.—Tio ŝajnas simple naturaĵo por li.

Hard.—Sed malbona komunemeco kaj, kompreneble, franca dancinstruisto helpis al la akiro.

Fino. Hard.—Kion? Certe, vi eraras, patreto! Franca dancinstruisto neniam povus akirigi al li tian timeman rigardon—tian senartan diron—tian modestan mienon——

Hard.—Infanino! kies rigardon? kies mienon?

Fino. Hard.—Kies? Mi certe parolas pri Sro. Marlo. Lia hontemeco, lia timemeco tuj mirigis min de la unua renkonto.

Hard.—Viaj okuloj do erare lin vidis, ĉar, la plej senhonta bronzfrunta petolulo kiu iam mirigis mian sentadon, li ŝajnas al mi.

Fino. Hard.—Certe, sinjoro, vi mokas! Mi neniam vidis tian modestulon!

Hard.—Vi ne serioze parolas, ĉu vi? Mi neniam vidis, de mia naskiĝo, tian memfidegan maltimeman hundidon! Eĉ fanfarona Dawson nur naivegulo ŝajnus apud li!

Fino. Hard.—Mirigaĵo! Li alvenis al mi respekteme salutanta, kun balbuta voĉo, kaj malsuprena rigardo.

Hard.—Li alproksimiĝis je mi laŭtparolante, arogante, kaj lia senĝenado tute frostas mian sangon.

Fino. Hard.—Ho! li agis kun mi timeme, respekteme; li mallaŭdis la nuntempajn kutimojn, admiris la saĝecon de knabinoj kiuj neniam ridas; tedis min per petoj por ke mi senkulpigos lian tedecon; tiam li eliris el la ĉambro kun saluton kaj "Sinjorino, mi ne volus, por io en la mondo, vin deteni."

Hard.—Sed, kontraŭe, li alparolis min kvazaŭ mi estus konatulo sia, dum lia tuta antaŭa vivo; ellasis dudekon da demandoj, kaj eĉ neniam atendis respondon; interrompis eĉ mian plej bonan rimarkon per ia sensenca ŝerco; fine, en mezo de mia plej rimar-

kinda historieto pri la Duko de Marlboro kaj Princo Eŭgeno, li subite demandis senhonte ĉu mi ne estas spertulo por miksi punĉon! Jes, Katenjo, li demandis ĉu via patro estas punĉfaristo!

Fino. Hard.—Ha! unu el ni certe devas erari!

Hard.—Se li estas tiu, kiun li elmontras al mi, mi tute decidas ke li neniam havos mian konsenton!

Fino. Hard.—Kaj se li vere estas la nubema objekto, kiun mi ekvidis, li neniam havos mian.

Hard.—Nu, do, pri unu punkto ni interkonsentas, nome, lin rifuzi!

Fino. Hard.—Jes; sed kondiĉe. Ĉar, se vi lin eltrovos malpli senhonta, kaj mi pensos ke li estas pli kuraĝema; se vi eltrovos lin pli respektema, kaj se li ŝajnos al mi pli urĝiga—mi ne povas diri—ĉar, post ĉio, li tute ne estas maltaŭga kiel viro. Certe ni ne renkontas multajn similulojn en kampara ĉevalkurado.

Hard.—Kiel vi ĵus diris, ŝe ni lin eltrovos pli aŭ malpli—Sed ne estas eble. La unua vidiĝo konvinkis min. Mi malofte eraras en miaj impresoj.

Fino. Hard.—Kaj tamen multe da bonaj ecoj povas kaŝiĝi sub unua ŝajno.

Hard.—Ha! kiam knabino ekpensas ke ŝi iom amas la eksteraĵon de individuo, ŝi tuj penadas por diveni lian ceteran enhaveblecon. Por ŝi, ebena vizaĝo signifas prudenteco, kaj ĝentila figuro, ĉiu virto.

Fino. Hard.—Mi fidas, sinjoro, ke interparolado, kiun vi komencis per gratulo je mia prudenteco, ne finiĝos per mokado je mia kompreneco.

Hard.—Min pardonu, Katenjo. Sed se Sinjoro Bronzfruntulo povos trovi rimedon por kunpacigi kontraŭaĵojn, li eble povas plaĉi al ambaŭ el ni.

Fino. Hard.—Kaj, ĉar unu el ni certe eraris, ĉu ni ne tuj klopodos por eble elfari aliajn eltrovojn?

Hard.—Ha, fidu al mi, mi estas prava.

Fino Hard.—Kaj fidu al mi, mi nemulte estas malprava. (*Ili foriras*).

(*Venas* Tono *alkuranta, kun juvelujo en mano*).

Tono.—Perdi', mi ĵus ekkaptis ilin! Jen ili estas. Kuzino Konjo, viaj ĉirkaukoloj, orelringoj, kaj cetero! La patrino ne pli longe friponas la gemalfeliĉulojn el ilia posedaĵo. Ho! mia genio, ĉu estas vi?

(*Venas* Hastings).

Hastings.—Kara amiko mia, kiel vi agadis kun via patrino, en la afero? Mi fidas ke vi ŝin amuzis per amŝajno al via kuzino, kaj ke vi nun estas pretaj por kunpaciĝi. Niaj ĉevaloj estos sufiĉe ripozintaj, post mallonga tempo, kaj ni tuj pretiĝos por forveturi.

Tono.—Kaj jen estas io, kio helpos vin por pagi la vojaĝajn elspezojn. (*Prezantas la juvelujon*) La juveloj de via fianĉino. Zorgu pri ili, kaj pendu kiu volus ŝteli de vi unu el ili!

Hastings.—Sed kiel vi elturniĝis por devigi vian patrinon doni ilin al vi?

Tono.—Ne petu demandojn kaj mi ne diras malverojn. Mi kaptis ilin per dikfingra turno. Se mi ne havus ŝlosilon por ĉiu tirkesto en la skribtablo de la patrino, kiel mi povus vizitadi la drinkejon tiel ofte kiel mi faras? Honestulo povas rajte ŝteli de sia propra posedaĵo; ĉu ne?

Hastings.—Certe, kaj miloj tion faras ĉiutage. Sed mi bezonas klarigi ĉion al vi. Fino. Nevil, en la nuna horo, penadas por ke ŝia onklino bonvole ilin donu al ŝi. Se ŝi prosperos, tio estos, mi pensas, la plej delikata maniero por atingi la celon.

Tono.—Nu, zorgu pri ili ĝis la tempo kiam vi scios kiamaniere ŝi prosperos. Mi jam scias kian bonsukceson ŝi havos. La patrino prefere ol senigi sin je la juveloj donus la solan sanan denton kiun ŝi havas en la buŝo.

Hastings.—Sed mi timas la rezultaton de ŝia kolero kiam ŝi sciiĝos ke ŝi ilin jam perdis.

Tono.—Ne atentu ŝian koleron. Lasu al mi la kondukon de la afero. Mi ne taksas ŝian koleron pli

ol ekpafon de petardo. Diablo! jen ili venos. Forsaltu! Forkuru!

(*Foriras* Hastings).

(Tono, Srino. Hardkasel, Fino. Nevil).

Srino. Hard.—Vere, Konstanco, vi min mirigas. Ĉu knabineto kiel vi bezonas juvelojn? Estos sufiĉe frua tempo se vi portas juvelojn post dudek jaroj de nun, kiam vi bezonos plibonigi vian belecon.

Fino. Nevil.—Sed tio, kio povus plibonigi kvardekjaran belecon, sinjorino, certe ornamo estus por dudekjarulino.

Srino. Hard.—Via beleco, kara mia, bezonas nenian ornamon. Tia natura ekfloro superas milon da ornamaĵoj. Cetere, infanino mia, juveloj jam ne estas laŭmodaj nun. Ĉu vi ne ekvidas ke la duonaro da niaj konatulinoj, ŝia sinjorina Moŝto Lumstriad', kaj Srino. Ĉifantin', kaj ceteraj, sendas sian juvelaron al urbo, kaj nur portas imitaĵon; kaj markasitojn.

Fino. Nevil.—Sed, kiu scias ĉu iu, kiun mi ne nomos, ne preferus min portantan mian tutan beliĝeton?

Srino. Hard.—Konsiliĝu kun via spegulo, kara, kaj tiam vidu ĉu, kun helpo de tia okulparo, vi bezonas pli bonajn brilegilojn. Kion vi opinias, Tono, karulo? Ĉu via kuzino Konjo bezonas juvelojn por pligrandigi sian belecon antaŭ viaj okuloj?

Tono.—Tio dependos de kio sekvos.

Fino. Nevil.—Kara onklino, se vi nur scius kiel vi min kontentigus, se . . .

Srino. Hard.—Nur pakaĵo da malnovmodaj rozaj kaj tabultranĉaĵoj. Ili igus vin elmontri tute kiel Reĝo Salomono ĉe marionetscenejo. Cetere, mi kredas ke mi ne facile trovus ilin. Ili eble estas perditaj: mi ne povus diri, ĉu jes, ĉu ne.

Tono (*flanken al* Srino. Hard.).—Kial do vi ne diras tuj al ŝi? vi vidas ke ŝi avide deziras ilin. Diru al ŝi ke ili estas perditaj. Estas tio la plej simpla maniero trankviligi ŝin. Diru ke ili estas perditaj, kaj prenu min kiel atestanton.

Srino. Hard (*flanken al* TONO).—Vi bone scias, karulo, ke mi nur konservas ilin por vi. Tial, se mi diros ke ili mankas tute, vi tuj estos mia atestanto, hi! hi! hi!

Tono.—Ho, nenion timu. Perdi', mi tuj diros, ke per miaj propraj okuloj mi vidis ilin forigi.

Fino. Nevil.—Mi nur deziras porti ilin dum unu tago, sinjorino; nur permesu al mi ilin montri kiel sanktrestaĵon, kaj tiam vi povos ilin denove enfermi.

Srino. Hard.—Nekaŝeme, kara Konstanco, se mi povus ilin trovi, tuj vi havus ilin. Sed mi ne scias kie ili estas, mi certigas. Eble ili estas perditaj. Sed ni devas paciencigi, kie ajn ili troviĝas.

Fino. Nevil.—Tion mi ne povas kredi. Tio estas nur artifiko por rifuzi mian peton. Mi scias ke ili estas tro valoraj por ke vi ne zorge ilin konservu, kaj, ĉar vi respondos pri ili, se okazos perdon. . . .

Srino. Hard.—Ne maltrankviliĝu, Konstanco; se ili perdiĝis, mi nepre devos redoni al vi ekvivalentaĵon. Sed, mia filo bone scias ke ili estas perditaj, aŭ almenaŭ netroveblaj.

Tono.—Tion mi povas atesti; ili estas forigitaj, kaj netroveblaj: tion mi tuj ĵuros.

Srino. Hard.—Vi devas akiri submetiĝon, kara mia, ĉar, kvankam ni perdus nian posedaĵon, ni ne devus tamen perdi paciencon. Rigardu min, kiel trankvila mi estas.

Fino. Nevil.—Jes, oni ĝenerale povas trankvile vidi la malfeliĉon de aliaj.

Srino. Hard.—Nu, mi miras, ke saĝa knabino, kiel vi ŝajnas, bonvole donas penson al tia bagatelo! Ni baldaŭ trovos ilin, kaj, dume vi povos uzi miajn grenatojn ĝis la tempo kiam via ĵuvelaro troviĝos.

Fino. Nevil.—Mi abomenas grenatojn!

Srino. Hard.—Ili estas la plej decaj objektoj en la mondo por efikigi klaran vizaĝkoloron. Vi ofte vidis kiel bele ili ŝajnas sur mi. Vi certe havos ilin!

(*Foriras*).

Fino. Nevil.—El ĉiuj objektoj mi plej malamas ilin!

(*Al* Tono) Vi ne foriros. Ĉu iam okazis io pli ĉagreniga ? Perdi miajn personajn juvelojn, kaj devigi min porti ŝian rubon !

Tono.—Ne estu malsaĝulino! Se ŝi donos al vi la grenatojn, prenu ĉion kion ŝi donos. La juveloj jam estas viaj. Mi ŝtelis ilin el ŝia skribtablo nesciate de ŝi. Forkuru al via amisto ; li diros al vi plue pri la afero. Lasu al mi la sekvon.

Fino. Nevil.—Kara kuzo mia !

Tono.—Malaperu ! Ŝi venas, kaj jam eltrovis ke la nesto ja ne estas tie. (*Foriras* Fino. Nevil). Dimorto! kiel ŝi movadiĝas kaj fajreriĝis simile je artfajrorado!

(*Venas* Srino. Hardkasel).

Srino. Hard.—Ĥaoso ! Ŝtelistoj ! rabado ! Ni estas rabegitaj, ruinigitaj, domperdintaj ! senigitaj !

Tono.—Kio okazis ? kio estas, patrinjo ? Mi fidas ke nenia malbonaĵo okazis por iu el la bona familio!

Srino. Hard.—Ni estas rabe ruinigitaj! Mian skribtablon oni perforte malŝlosis, forprenis la juvelaron, kaj mi estas senigita !

Tono.—Nur tio ? ha ! ha ! ha ! Per ĉiuj leĝoj, mi neniam vidis ion plej bone agata en mia vivo ! Perdi', mi ĵus pensis ke vi estus en tute malriĉigita ! ha! ha! ha !

Srino. Hard.—Sed, knabo, mi vere estas malriĉigita, vere. Mian skribtablon oni perforte malŝlosis, kaj ĉion oni forprenis.

Tono.—Jes, daŭrigu tion rakonton, ha ! ha ! ha ! daŭrigu ĝin ; mi estos via atestanto ; alvoku min, mi ĵuros pri tio !

Srino. Hard.—Mi atestas, Tono, per ĉio plej kara, ke la juvelaro estas forigita, kaj mi je ĉiam estos senigita.

Tono.—Certe, mi scias ke ĝi estas forigita, kaj mi devos tion diri.

Srino. Hard.—Mia karega Tono, aŭskultu min. Mi ripetas ke la juveloj ne estas plu en mia posedo.

Tono.—Per ĉiuj leĝoj, patrino, vi igas min ridi : ha !

ha ! ha ! Mi bone konas tiun kiu forprenis ilin, ha ! ha ! ha !

Srino. Hard.—Ĉu iam oni vidis tian naivegulon, kiu ne povas distingi inter ŝerco kaj graveco ? Mi atestas al vi ke mi serioze parolas, malspritulo !

Tono.—Prave, prave ! Vi daŭru tiel, koleregŝajne, kaj, tiam neniu suspektos iun al ni. Mi ja atestos ke ili forestas.

Srino. Hard.—Ĉu iam ekzistis tia kontraŭa bruto ? Li ne volas min aŭdi ! Ĉu vi ankaŭ povas atesti ke vi estas ne pli sprita ol idiotulo ? Ĉu povus malfeliĉa virino esti pli ĉagrenata ol mi de frenezuloj unuflanke, kaj de ŝtelistoj aliflanke ?

Tono.—Tion mi povas atesti.

Srino. Hard.—De nove atestu, vi naivegulo, kaj mi tuj forsendos vin el la ĉambro. Mia malfeliĉa nevino ! Kio fariĝos el *ŝi ?* Ĉu vi kuraĝas ridi, vi sensentema bruto, kvazaŭ vi ĝojus je mia mizerego ?

Tono.—Tion mi povas atesti.

Srino. Hard.—Ĉu vi ja insultas min, monstro ? Mi tuj lernigos vin ĉagreni vian patrinon ; mi tion faros, tuj !

Tono.—Tion ankaŭ mi povas atesti.

(*Li rapide foriras, ŝi lin sekvas*).

(*Venas* FINO. HARDKASEL *kaj* SERVISTINO).

Fino. Hard.—Kia nekomprenebla kreitaĵo estas tiu mia frato ! Sendi ilin al la domo kiel al gastejo, ha ! ha ! Mi nun ne miras je *lia* senhontemo.

Servistino.—Sed plue, sinjorino, la juna sinjoro ĵus kiam vi pasis en via nuna vesto, demandis al mi ĉu vi estas la kelnerino ? Li erare pensis ke vi estas kelnerino, sinjorino.

Fino. Hard.—Ĉu eble ? Mi do vere decidas kuraĝigi la eraron. Diru al mi, Pimplo, ĉu vi amas mian nunan robon ? Ĉu vi ne pensas ke mi iom elmontras kiel Ĉerizo en la " Ruzo de Belulo ? "

Servistino.—Estas tia robo kian ĉiu sinjorino portas en kamparo, krom kiam ŝi vizitas, aŭ gastigas amikojn.

Fino. Hard.—Kaj vi certigas ke li ne memoras mian vizaĝon aŭ figuron ?

Servestino.—Mi tion certigas.

Fino. Hard.—Tion ankaŭ mi pensis ; ĉar kvankam ni ambaŭ interparolis dum kelka tempo, tamen, lia timeco tiel aperis ke li neniam rigardis min dum la intervidiĝo. Vere se li tion estus farinta, mia ĉapelo ŝirmadis min, kaj li ne povis vidi min.

Servistino.—Sed, kion vi antaŭvidas se vi kuraĝigos lian eraron ?

Fino. Hard.—Nu, unue mi estos *videbla*, kaj tio ne estas senprofitaĵo, kiam knabino havas montreblan vizaĝon. Tiam, eble mi konatiĝos kun iu, (ne malgranda venko estus super tiu), kiu neniam malkaŝeme parolas, krom kun ordinaraj virinoj. Sed mia precipa celo estas perruze insidi la sinjoron, tiel ke, kiel nevidebla probatalanto de romano, mi esploradus la fortojn de la giganto antaŭ ol mi ekbatalos.

Servistino.—Sed, ĉu vi memfidas ke vi povos plenumi la rolon, alitonigi vian voĉon, tiel ke li ne rekonos ĝin, kiel li jam ne memoras vian mienon ?

Fino. Hard.—Ho ; ne timu. Mi pensas ke mi iom konas drinkejesprimojn.—Ĉu Via Moŝto deziras ion ? —Servu la Leonon, tuj !—Pipojn kaj tabakon al la Anĝelo !—La Ŝafido kriadis petolege dum duonhoro, atentu !

Servistino.—Tio taŭgos, certe, sinjorino. Sed jen li venas. (*Foriras* SERVISTINO).

(*Venas* MARLO).

Marlo.—Kia kriado en ĉiu parto de la domo ! Apenaŭ mi ĝuas unu minuton ripoze. Se mi eniras la salonon, tie mi trovas mian gastejestron kaj lian neeviteblan rakonton, se mi forkuras en la galerion, tie min atendas la gastejestrino riverencanta profundege. Mi tamen havas nun momenton dum kiu, solece, mi povas rememoriĝi. (*Pripenseme ekmarŝas*).

Fino. Hard.—Ĉu vi ĵus vokis, sinjoro ? Ĉu Via Moŝto deziras ion ?

Marlo (pripenseme).—Pri Fino. Hardkasel, ŝi estas tro serioza, kaj tro sentimentala por mi.

Fino. Hard.—Ĉu Via Moŝto ĵus vokis ? *(Ŝi sin lokas antaŭ li).*

Marlo (sin forturnante).—Ne, infanino. *(Pripenseme)* Cetere, laŭ la ekvido kiun mi havis de ŝi, ŝajnas al mi ke ŝi strabas.

Fino. Hard.—Mi certigas, sinjoro, ke mi aŭdis la sonorileton.

Marlo (pripenseme).—Mi kontentigis la patron, tamen, veninte tien ĉi ; kaj morgaŭ mi memkontentigos per returno hejmen. *(Elprenas sian paperuj n kaj legas).*

Fino. Hard.—Eble la alia sinjoro vokis, sinjoro.

Marlo.—Ne, mi ripetas al vi.

Fino. Hard.—Mi tre dezirus sciiĝi, sinjoro. Ni havas tian mallertularon da servistoj tie ĉi. . . .

Marlo.—Ne, ne, mi ripetas. *(Li plene ŝin rigardas)* Jes, knabino, mi pensas nun ke mi ĵus vokis. Mi bezonas—mi bezonas—Per mia vorto, infanino, vi estas vera belulino.

Fino. Hard.—Ho, sinjoro, nu, vi tuj igos min honti.

Marlo.—Mi neniam vidis pli ageme ruzajn okulojn !—Jes, jes, mia kara, mi ja vokis . . . por demandi . . . ĉu vi havas nun iom da via . . . "kio-ajn-ĝi-estas" en la domo ?

Fino. Hard.—Nenian, sinjoro ; ni seniĝas je ĝi tute, de dek tagoj antaŭ.

Marlo.—Oni do povas viziti tiun ĉi domon tre maloportune, mi opinias. Nu, ekzemple, se mi (nur por proveto) petas por gustumeto de via lipnektaro, eble ankaŭ mi malkontentiĝos.

Fino. Hard.—Nektaro ! nektaro ! tio estas fremda likvoro, pri kiu ni neniam havas mendojn en nia regiono. Ĉu ĝi estas franca likvoro ? Ni ne tenas francajn likvorojn tie ĉi, sinjoro.

Marlo.—Ne, ne ; tio estas bona angla kresko, mi certigas.

Fino. Hard.—Kiel strange do ke mi ĝin ne konas! Ĉiuspecaj anglaj vinoj estas faritaj en tiu ĉi domo, kie mi estas loĝinta jam de dekok jaroj, kaj——

Marlo.—Jam de dekok jaroj! Kion? Oni pensus kvazaŭ, infanino, vi komencis trinkejteni eĉ antaŭ ol vi naskiĝis. Kioman aĝon havas vi do?

Fino. Hard.—Ha, sinjoro, mi ne devas konigi mian aĝon! Oni diras ke virinoj kaj ankaŭ muziko neniam devas datiĝi.

Marlo.—Se mi devinos de tiu ĉi granda interspaco, mi pensos ke vi ne estas multe pli ol kvardekjara, sed (*alproksimiĝas*) pri proksime, tamen, mi ne jam kredas ke vi estas tiel aĝa. (*Alproksimiĝas*) Kiam oni venos tre proksime je iaj virinoj, ili ŝajnas eĉ pli junaj; sed se oni venas tutapude. . . . (*Atencas ŝin kisi*).

Fino. Hard.—Haltu, mi petas, sinjoro, kaj staru en via propra loko. Al mi ŝajnas preskaŭ ke vi deziras koni ies aĝon sammaniere ke oni agas pri ĉevaloj; mi volas diri . . . per buŝmarko.

Marlo.—Mi certigas, knabineto, ke kun mi vi agas tre malafable. Se vi detenas min tiel malproksime, kiel eble povos ni reciproke konatiĝi?

Fino. Hard.—Konatiĝi? Nu! kiu do deziras konatiĝi kun vi? Ne mi, mi atestas. Ha, mi bone scias ke vi ne tiel senhonte agis kun Fino. Hardkasel, kiam ŝi jus staris tie ĉi. Mi certigas ke, en ŝia ĉeesto, vi ŝajnis tute timigita, senĉese kaj profunde riverencanta; kaj vi balbuteme parolis kun ŝi, tute kiel vi alparolus pacojuĝiston!

Marlo (*flanken*).—Mirege ŝi jus detalis mian idiotaĵon! (*Al ŝi*) Timigita de ŝi, malgracia strabulino! Ne! ne! vi certe ne min konas. Mi sidis kaj kaŝe mokis ŝin iomete, ĉar mi ne volis ŝajni tro severa: ne, mi ne povis min montri tute severa.

Fino. Hard.—Mi do, sinjoro, rigardos vin kiel favoriton inter sinjorinoj.

Marlo.—Jes, mia kara, ilia tre granda favorito mi estas, kaj tamen, mi pendu, se la kialon de tio mi

povas kompreni. En la ĉefurbo, ĉe la sinjorinklubo, oni min nomas la agrabla Kraketil. Kraketil ne estas mia nomo, knabineto, sed tiu per kiu mi tie estas konata. Mia propra nomo estas Solomons. Sro. Solomons, kara mia, preta por vin servi. (*Volas ŝin kisi*).

Fino. Hard.—Haltu, sinjoro; vi ne ĵus estis alkondukanta min al vi mem, sed al via klubo. Vi do estas granda favorito tie, ĉu ne?

Marlo.—Jes, kara mia. Tie ĉiunokte venas Srino. Virkaptil, miladi Betnjo Nebulem, la grafino de Kaŝem, Srino. Longkornaĵ, maljuna Bridnjo Kapriol, kaj, kun via humila servisto, ili humore gajigas la kunvenojn.

Fino. Hard.—Jes, mi pripensas ke tre gaja la loko devas esti.

Marlo.—Ho, tiel gaja kiel ludkartoj, noktomanĝoj, vino, kaj maljunulinoj povas ĝin fari.

Fino. Hard.—Precipe kun la helpo de agrabla Kraketil, ha, ha, ha!

Marlo (*flanken*).—Nu, mi ne tute ŝatas tian junulineton, ŝi multe tro spertema ŝajnas. (*Al ŝi*) Vi ridas, infanino?

Fino. Hard.—Jes, ĉar mi ĵus pensis kiom da tempo tiaj virinoj povas dediĉi al dommastraĵo kaj familio.

Marlo (*flanken*).—Bone! ŝi ne mokis min. (*Al ŝi*) Ĉu vi iafoje laboras, infanino?

Fino. Hard.—Sendube. Ne estas unu ŝirmilo aŭ eĉ litkovrilo en la domo kiu ne pruvos tion.

Marlo.—Mirego! Certe vi tuj montros al mi vian brodaĵon, car mi mem iomete brodas kaj eĉ desegnas brodmodelojn. Se vi bezonas kompetentulon por ekzameni vian laboron, turnu vin al mi. (*Kaptas ŝian manon*).

Fino. Hard.—Sed, la koloroj ne bele ŝajnas en kandellumo. Vi ĉion vidos morgaŭ matene. (*Penadas por sin liberigi*).

Marlo.—Kial ne nun, mia anĝelo? Tia beleco staras eksterlime de kontraŭbatalo . . . Malfeliĉo! la patro mem! Ho mia malfavora sorto!

(*Foriras*).

(*Venas* Sro. Hardkasel *tute mirigita*).

Sro. Hard.—Tiel do, fraŭlino, tiel do mi trovas vian modestan aspiranton! Tiu estas la humila adoranto kies okuloj nur rigardas malsupren, kaj nur admiras respekteme, malproksime. Katenjo, Katenjo, ĉu vi ne hontas tiamaniere trompi vian patron?

Fino. Hard.—Neniam fidu al mi, kara paĉjo, se li ne ankoraŭ estas la modestulo kiu unue sin elmontris al mi; vi mem konvinkiĝos pri tio, simile al mi.

Sro. Hard.—Per la mano de mia korpo, mi ekpensas ke lia senhontemo vin infektas! Ĉu mi ne ĵus vidis lin kaptante vian manon? Ĉu mi ne vidis lin manpreni vin tute, kiel melkistinon? Kaj nun vi parolas pri lia modesteco, kaj respekto; ho!

Fino. Hard.—Se, mi, tamen, konvinkos vin baldaŭ ke li estas modesta, ke li nur havas kulpetojn, kiuj poste malaperos, kaj virtojn, kiuj ankaŭ pligrandiĝos, mi esperas ke vi lin pardonos.

Sro. Hard.—Knabino, vi preskaŭ min frenezigas. Mi ripetas, fraŭlino, ke mi ne konvinkiĝos, ĉar mi jam konvinkiĝis. Apenaŭ li estas tri horojn en la domo, kaj jam li anstataŭas min en ĉiu privilegio. Vi eble amas lian senhontemon, kiun, tial, por vi estas modesteco, sed bofilo mia bezonas posedi tute malsimilajn ecojn!

Fino. Hard.—Sinjoro, mi nur postulas tiun nokton por vin konvinki.

Sro. Hard.—Vi ne havos duonon da tia daŭro, ĉar mi ekintencas lin forsendi en la nuna horo.

Fino. Hard.—Nu, mi sole petas por unu horo, kaj esperas ke mi vin kontentigos.

Sro. Hard.—Bone; estu unu horo. Sed mi ne elportos friponaĵon aŭ ŝercadon. Bele, kaj malkaŝeme! Vi komprenas, ĉu ne?

Fino. Hard.—Mi fidas, sinjoro, ke vi ĉiam vidis min fieran kiam mi obeis viajn ordonojn; ĉar por mi vi estas tiel bona ke devo kaj emo similiĝas, tute.

(*Ili foriras*).

Akto IV.

Sceno 1.—*En salono de kampdomego.*

(*Venas* HASTINGS *kaj* FRAŬLINO NEVIL).

Hastings.—Vi mirigas min ! Sir Karlo Marlo estas tie ĉi atendata, tiun ĉi vesperon ? Kie vi ricevis vian informon pri tio ?

Fino. Nevil.—Estas tre certe. Mi ĵus vidis lian leteron al Sro. Hardkasel, en kiu li anoncas sian intencon foriri nur kelkajn horojn post sia filo.

Hastings.—Bezonas do, mia Konstanjo, ke ĉio estos preta antaŭ ol lia alveno. Li min konas, kaj se li trovos min tie ĉi, li sciigos mian nomon kaj eble miajn intencojn al la ceteranoj de la familio.

Fino. Nevil.—Mi fidas ke la juveloj estas nun taŭge lokitaj.

Hastings.—Jes, jes ; mi sendis ilin al Marlo kiu gardas la ŝlosilojn de nia pakaĵo. Dume mi tuj iros pretigi ĉion por nia forkurado. Via kuzo ĵus promesis novan paron da ĉevaloj ; kaj, se mi ne vidos lin, mi tuj skribos por doni al li aliajn detalojn.

(*Foriras*).

Fino. Nevil.--Nu, sukceso sekvu vin ! Dume, mi tuj iros por amuzi mian onklinon per mia amŝajno al mia kuzo.

(*Foriras*).

(*Venas* MARLO ; *servisto lin sekvas*).

Marlo.—Mi miregas pri tio kion Hastings intencis kiam li sendis al mi tian valoraĵon kian juvelujon por ĝin gardi ; ĉar li scias ke la sola loko en kiu mi povus ĝin meti estas veturilsubsedejo ĉe gastejpordo ? Ĉu vi lasis la juvelujon kun la gastejestrino ? Ĉu vi akurate metis ĝin en ŝiaj propraj manoj, kiel mi ordonis ?

Servisto.—Jes, Via Moŝto.

Marlo.—Ŝi diris ke ŝi gardos ĝin zorgeme, ĉu ne?

Servisto.—Jes, ŝi certe diris ke ŝi gardos ĝin zorge; ŝi ankaŭ demandis kiamaniere mi ĝin kaptis; eĉ aldonante ke ŝi tre dezirus perforte devigi min tion diri.

(*Foriras servisto*).

Marlo.—Ha! ha! ha! la juvelujo tamen estos bone zorgata. Sed, inter kia nekomprenebla kreitaĵaro ni nin trovas tie ĉi! Tiu kelneristineto ankaŭ, spite je ĉio, strange imagiĝas en mia kapo, kaj tute forpelas la absurdaĵojn de la ceteranoj. Mia ŝi estos, jes, aŭ mi multe eraras.

(*Venas* Hastings).

Hastings.—Benojn al mi! Mi tute forgesis diri al ŝi ke mi intencas pretiĝi ĉe la ĝardenekstremaĵo. . . . Ha! jen estas Marlo, kaj eĉ bonhumora li ŝajnas.

Marlo.—Min gratulu, Georgo! Kronu, trakovru min per laŭroj! Nu, Georgo, spite je ĉio, ni modestuloj ne bezonas vane sopiri pri sukceso kun virinoj.

Hastings.—Kun kelke da ili, mi pensas. Sed per kia speco de sukceso Via Modesta Moŝto jam sin kronis, ke vi senhonte tiel fanfaronas pri ĝi?

Marlo.—Ĉu vi ne ekvidis ĉarman, viglan, amindan junulineton, kiu kuras tra la domo, portante ŝlosilfasko ĉe sia zono?

Hastings.—Jes; sed, kio sekvas?

Marlo.—Kio? Ho vi petolulo! ŝi estas mia. Tiaj fajre rapidmovaj okuloj, tiaj lipoj! sed, tamen, ŝi ne permesis ke mi salutus ilin per kiso.

Hastings.—Sed, ĉu vi tute fidas ke ŝi vin amas?

Marlo.—Kion? Homo viva, aŭskultu; ŝi eĉ proponis ke mi supreniru por ekzameni ŝian brodaĵon, kaj plibonigi la desegnon.

Hastings.—Vi sendube zorgis pri la juvelujo kiun mi sendis por ke vi taŭge kaj ŝlosile ĝin tenu? Ĝi estas nun lokita sendanĝere, ĉu ne?

Marlo.—Jes, jes; ĝi estas konvene lokita; mi zorgis pri tio. Sed kiel vi iam pensis ke kaleŝsubseĝo

estus por ĝi sendenĝera loko ? Ho, malsaĝulo ! Mi pli bone antaŭzorgis por vi, ol vi mem ekpensis, ĉar. . . .

Hastings.—Kion ?

Marlo.—Mi tuj ĝin sendis al la gastejestrino por ke ŝi zorgu pri ĝi.

Hastings.—Al la gastejestrino !

Marlo.—Jes, al la gastejestrino.

Hastings.—Vi ĵus faris tion ?

Marlo.—Jes ; ŝi prenos sur sin la respondecon je ĝin redoni, vi scias.

Hastings.—Ho, jes, ŝi ĝin redonos, kun ĉeestanta atestanto.

Marlo.—Nu, ĉu mi ne prave agis ? Mi fidas ke vi aprobos mian antaŭzorgon en tia okazo.

Hastings (*flanken*).—Ho ve! bezonas ke li ne ekvidu mian malkontentiĝo.

Marlo.—Vi tamen ŝajnas iom malkvieta. Ĉu ia malbono okazis ?

Hastings.—Nenia. Mi, kontraŭe, sentas min tre bonhumora. Vi do lasis la juvelujon en la manoj de la gastejestrino, kaj ŝi, sendube, avide prenis sur sin la respondecon ?

Marlo.—Jes, iom tro avide, mi ĵus ekpensis. Ŝi ne nur detenis la juvelujon, sed ankaŭ, por pli bona garantio, preskaŭ volis gardi la alportanton mem, ha ! ha ! ha !

Hastings.—Hi ! hi ! hi ! La juvelujo estos taŭge zorgata !

Marlo.—Ho, tiel bone kiel gineo en monujo de avarulo.

Hastings (*flanken*).—Ni do devos forkuri senigitaj je ĉiu ŝanco de riĉeco. (*Al li*) Nu, Karlo, mi devas vin lasi kun viaj meditoj pri la beleta kelnerino, kaj, hi ! hi ! hi ! estu vi tiel prospera por vi mem kiel vi estis por mi. (*Foriras*).

Marlo.—Dankon al vi, Georgo !

(*Venas* Sro. Hardkasel).

Sro. Hard (*flanken*).—Mi jam ne konas nun mian

propran domon. Tie ĉi, ĉio renversite ŝajnas. Liaj servistoj jam estas tute ebriaj. Mi ne povas elporti tion pli longe. Sed, tamen, pro mia respekto al lia patro, mi estu kvieta. (*Al li*) Sro. Marlo, via servanto. (*Salutas profunde*) Mi estas via humila servanto.

Marlo.—Via obeema servanto, sinjoro. (*Flanken*) Kia nun estos la nova mirindaĵo ?

Sro. Hard.—Mi opinias, sinjoro, kaj vi konsentos kun mi, ke nenia homo viva devus esti pli bonvenata ĉe mi ol la filo de via patro. Mi fidas ke vi tiel pensas.

Marlo.—Tre certe, sinjoro. Por tio mi neniam bezonas multan peton. Mi ĝenerale, bonvenatigas la filon de mia patro kien ajn li iras.

Sro. Hard.—Tion mi plenkore kredas, sinjoro. Sed, kvankam mi nenion diras pri via persona konduto, tiu de viaj servistoj estas netolerebla. Ilia drinkejmaniero prezentas tre malbonan ekzemplon en tiu ĉi domo, mi certigas.

Marlo.—Tre bona sinjoro mia, ne kulpigu min pri tio, ĉar ne estas mia kulpo. Se ili ne tiom bone drinkas kiom ili devus, nur kulpigu *ilin*. Mi ordonis ke ili ne ŝparu vian kelenhavon ; tion mi faris, per mia vorto ! (*Vokante*) Ho ! unu el miaj servistoj tuj venu tien ĉi. (*Al li*) Mi klare ordonis—ĉar mi mem ne drinkas—ke ili malsupre kompensu pro tio.

Sro. Hard.—Ili do havis vian ordonon por tiel agi kiel ili faras ! Tio sufiĉas.

Marlo.—Jes, tion mi atestas. Vi tuj aŭdos unu el ili.

(*Venas ebria servisto*)

Marlo.—Vi, Jeremio ! venu tien ĉi, fripono ! Kion mi ordonis al vi ? Ĉu vi ne devus malŝpare drinki, kaj demandi kian ajn trinkaĵon laŭvole, por la profito de la domo ?

Sro. Hard.—Mi tuj perdos paciencon.

Servisto.—Libereco kaj Fleet Street je eterne, Via Mosto. Kvankam mi nur estas servisto, mi tamen staras tiel prave kiel alia. Antaŭ la noktomanĝo mi

ne volas drinki por iu ajn, sinjoro! Sur bona manĝado bona likvoro bone sidos, sed bona manĝado ne sidos (*singulto*) . . . sur mia konscienco, sinjoro.

(*Foriras*).

Marlo.—Vi vidas, maljunulo, ke la individuo estas kiel eble plej ebria. Mi ne scias tion, kio kontentigus vin, krom ke vi ensorbigus lin en plenan bierbarelon.

Sro. Hard. (*flanken*).—Tondro! Li min frenezigas se mi min detenos pli longe. (*Al li*) Sro. Marlo, mi jam elportadis viajn insultojn dum pli ol kvar horoj kaj mi ne vidas ŝajnon de ilia finiĝo. Mi nun decidas ke mi tuj estos mastro ĉe mi, sinjoro, kaj mi volas ke vi, kune kun via drinkularo tuj foriru de tie ĉi.

Marlo.—Foriri de la domo? Ne; vi ŝercadas, certe, mia bonkorulo! Kial do, kiam mi penadas por elfari, kiel eble plej mi povas, ĉion por kontentigi vin?

Sro. Hard.—Mi certigas al vi, sinjoro, ke vi tute ne kontentigas min; tial mi deziras ke vi tuj foriru.

Marlo.—Sed, vi ne serioze parolas! Foriri, je tia nokta horo, kaj en tia nokto! Ne, ne, nur moke vi tiel parolas.

Sro. Hard.—Mi ripetas ke mi tre serioze parolas. Plie, nun, kiam vi min tiel kolerigas, mi sciigas al vi ke tiu ĉi domo estas mia, kaj ordonas ke vi tuj de ĝi foriru.

Marlo.—Ha! ha! ha! Kia starakveto en pluvego! Mi neniel eĉ paŝon iros, tion mi certigas. (*Grave*) Ĉu vi diris ke tiu ĉi domo estas via? Nu, mi atestas ke ĝi mia estas kaj mia estos dum mi elektos stari en ĝi! Per kia rajto vi ordonas ke mi eliru for de tiu ĉi domo, sinjoro? Mi neniam renkontis tian senhontecon en mia tuto vivo.

Sro. Hard.—Konfuzego! Same mi povas diri! Homo venas en mian domon, ordonas tion, kio al vi plaĉas, eĉ forpelas min el mia propra seĝego, insultas la tutan familion, devigas sian servistaron ebriiĝi, kaj poste diras al mi, *Tiu ĉi domo estas mia, sinjoro, k.t.p.*

Per senhonteco mem! tio ridigas min, ha! ha! (*Mokeme*) Mi petas vin, sinjoro, ĉar vi ekprenas la domon, ke vi ankaŭ kaptu la meblaron. Jen estas paro da arĝentkandelingoj kaj fajrŝirmilo, kaj blovilo kun kupra nazeto, kredeble ili taŭgos por via kaprico.

Marlo.—Alportu vian kalkulon, sinjoro; alportu vian kalkulon, kaj ni ĉesu la disputadon.

Sro. Hard.—Ankaŭ estas serio da pentraĵoj: ĉu tiu ĉi "Irado de sentaŭgulo" ne estus bona ornamo por via privata ĉambro?

Marlo.—Alportu vian kalkulon, mi ree diras, kaj mi senprokraste foriros de tie ĉi.

Sro. Hard.—Estas ankaŭ mahagontablo en kiu vi povos vidi vian vizaĝon.

Marlo.—La kalkulon, mi petas.

Sro. Hard.—Ha! mi forgesis la molan apogseĝon; tre konvena ĝi estus por via persona ripozo post pleniga manĝado.

Marlo.—Dipovo! tuj alportu vian kalkulon, kaj ĉesu la disputadon.

Sro. Hard.—Junulo, junulo, la letero de via patro igis min atendi bonedukitan, modestan vizitanto tie ĉi; sed mi trovas ke li ne estas pli inda ol fanfarona petolulo? Sed via patro tuj alvenos, kaj li certe aŭdos pri tio. (*Foriras*).

Marlo.—Kion li volis diri? Ne! ĉar kredeble mi ne eraris pri la domo! Ĉio tie ĉi similas al gastejo! Ĉiu servisto krias: *Tuj, tuj, sinjoro, mi venos!* La servado estas malorda, malgracia; kaj plie, eĉ kelnerino servas nin. Sed, jen ŝi venas; eble ŝi klarigos por mi la aferon. (*Vokas*) He! infanino, kien vi tiel rapidas? Mi petas por unu vorto kun vi.

(*Venas* Fino. Hardkasel).

Fino. Hard.—Ĝi do estu tre mallonga, ĉar mi bezonas rapidi. (*Flanken*) Ŝajnas al mi kvazaŭ li jus ektrovis sian eraron: tro frue tamen estas por elrevigi lin.

Marlo.—Mi petas ke vi respondu unu demandon,

infanino. Kiu estas vi? Kia estas via okupado en tiu ĉi domo?

Fino. Hard.—Parencino de la familio, sinjoro.

Marlo.—Kio! malriĉa parencino?

Fino. Hard.—Jes, sinjoro, humila parencino, kies okupado estas porti la ŝlosilojn kaj zorgi por ke al gastoj ne mankos io, kion mi povas al ili alporti.

Marlo.—Tio signifas ke vi estas kelnerino en tiu ĉi gastejo, ĉu ne?

Fino. Hard.—Gastejo! ho! la! sinjoro! Kio metis tian ideon en vian kapon? Unu el la plej indaj familioj en la regiono, gastejtenantoj! Ha! ha! ha! La biendomego de respektinda Sro. Hardkasel, gastejo!

Marlo.—La domo de Sro. Hardkasel? Ĉu tiu ĉi domo estas tiu de Sro. Hardkasel?

Fino. Hard.—Jes, certege. Kies domo estus ĝi do?

Marlo.—Nu! nu! ĉio klariĝas! Oni malŝpare trompis min. Konfuzego! kia malspritulo mi estas! Ho! La tutaj urbanoj nun min mokos, certe! Min oni ĉie karikaturos per pentraĵo kaj gravuraĵo, sub la titolo je "Naivega Makaronio"—ke mi iam rigardis tiun ĉi domon, inter kaj el ĉiuj, kiel gastejon! Kaj la respektindan amikon de mia patro kiel gastejestron! Ho! kia fanfarona malestiminda hundido mi nun al li devas ŝajni! Kia idiotulo mi fariĝis en lia ĉeesto! Ke mi pendu, kara mia, se mi ne ankaŭ pensis ke vi estas kelnerino!

Fino. Hard.—Di' mia, di' mia! mi certigas ke nenio en mia konduto povas supozigi ke mi apartenus al tia metio.

Marlo.—Nenio, kara mia, nenio. Sed, kompreneble, dum mi penadis por plenigi serion da eraroj, nepre mi agis kun vi sammaniere. Mia malsaĝeco ĉion vidis renversite. Vian ĝentilan atentecon mi alprenis kiel petolaĵon. Al mi via simplanimeco nur ŝajnis ruza allogaĵo! Sed ĉio nun estas finita. En tiu ĉi domo, mi de nun ne povas plu montri mian vizaĝon.

Fino. Hard.—Mi fidas, sinjoro, ke mi ne faris ion,

kion vi ne aprobas. Mi tre bedaŭrus se mi, nekonscie, malkontentigus sinjoron, kiu tiel ĝentile kaj afable agis kun mi. Mi estus tre ĉagrina . . . (*Ŝajnas ekplori*) se li forlasus la familion nur pro mia kulpo. Mi ne povus elporti ke oni dirus malbonaĵon pri mi, ĉar mia sola posedaĵo estas mia bonfamo.

Marlo (*flanken*).—Ĉielo! ŝi ploras. Tio estas la unua kortuŝa signo kiun elmontris por mi modesta virineto iam! (*Al ŝi*) Vian pardon, ĉarma knabino, sed vi, el la familio, estas la sola ero, kiun mi bedaŭre lasos. Tamen, mi devas klarigi al vi, ke la malsameco de nia persona rango, posedo, kaj edukiteco, malhelpas honoran interligon por ni, kaj mi nenian povos eĉ ekpensi pri malhonoro ĉe persono, kies sola kulpo estas troa ĉarmo!

Fino. Hard. (*flanken*).—Noblanimulo! Mi nun komencas lin admiri. (*Al li*) Sed mi certigas ke mia familio estas tiel bona kiel la Hardkasela; kaj, kvankam mi estas malriĉa, tio ne estas granda malfeliĉo por kontenta koro; kaj ĝis nun, mi neniam pripensis ke manko da riĉeco estas malbono.

Marlo.—Kial do vi nun alie pensas, beleta simplanimulino?

Fino. Hard.—Ĉar tio starigas min malproksime de iu, al kiu, se mi posedus mil livrojn, mi kore donus ilin.

Marlo (*flanken*).—Tia simplanimeco tiel min ĉarmas, ke se mi pli longe restos, ŝi tute min venkos. Unu maltiman penon tuj mi faru. (*Al ŝi*) Via favora partieco, mia kara, profunde kortuŝas min, kaj, se mi nur devus vivi por mia memkontentiĝo, tre facile mi kunulinon elektus! Sed, komuna opinio tro min devigas, tro ankaŭ la patra volo . . . tiel ke . . . mi apenaŭ povas diri al vi. . . . Multe tio min kortuŝas. . . . Adiaŭ!

(*Li foriras*).

Fino. Hard.—Mi neniam, ĝis nun, konis la duonon da lia merito. Li ne foriros, se mi iam havas povon aŭ ruzon por lin deteni. Mi daŭrigos agi la nunan

rolon, per kiu mi kliniĝas por venki. Sed tuj mi klarigos la aferon al paĉjo, kiu eble lin ridigos el lia forira intenco.

(*Ŝi foriras*).

(*Venas* TONO *kaj* FINO. NEVIL).

Tono.—Ha! vi povos ŝteli por vi mem, en proksima okazo! Mi elfaris mian devon. Ŝi rekaptis la juvelojn, kaj nun, certe, ŝi havas ilin en sia posedo. Sed, ŝi kredas ke ĉio okazis per eraro de servistoj.

Fino. Nevil.—Sed, kara mia kuzo, vi tute ne forlasos nin en tia mizerego! Se ŝi eĉ iomete suspektus pri mia forkuriĝo, certe ŝi malliberigus min, aŭ eble forsendus min al onklino Pedigrad; kaj tio estus dekoble pli mizera sorto.

Tono.—Certe, ĉiuspecaj onklinoj estas malbonulinoj, sed kion mi povas fari? Mi ĵus mendis por vi paron da ĉevaloj kiuj flugepaŝos kiel la vento, kaj, mi certigas, vi ne povas plendi ke mi ne taŭge amindumadas vin, kie ajn patrino ĉeestas. Jen ŝi venas . . . ni tuj ŝajne interkaresu, por kvietigi ŝin, kaj forigi ĉiun suspekton.

(*Ili flanken iras kaj ŝajnas sin interkaresi*).

(*Venas* SRINO. HARDKASEL).

Srino. Hard.—Mi certege preskaŭ freneziĝis. . . . Sed mia filo diras ke ĉio estis nur eraro de servistoj. Mi tamen ne trankviliĝos tute, ĝis ili nepre edziĝos. Tiam ŝi havu siajn juvelojn. Sed, kion mi vidas? Kiel mi vivas! ili nun sin interkaresas! Mi neniam vidis Tonon agi tiel spriteme! Ha! mi ĵus vin kaptis, ĉarmaj miaj kolomboj! Kion? Vi volas interkisi? Kiaj dolĉaj interrigardoj, kaj mallaŭtaj murmuradoj! Ha!

Tono.—Murmuroj? Jes, patrino, ni ofte interplendas, pli-malpli, mi certigas. Sed ni ne malŝparas amindumaĵon.

Srino. Hard.—Nur akva guto al la flamo, Tono; ĝi nur pli aktiviĝos kaj plibriliĝos.

Fino. Nevil.—Kuzo Tono ĵus promesis doni al ni

pli oftan ĉeeston hejme. Certe li neniam nin forlasos de nun, he! kara kuzo?

Tono.—Ho! kia beleta kreito ŝi estas! Ne! mi preferus forlasi mian propran ĉevalon kiel garantiaĵon ol forlasi vin dum vi tiel ridetas apud mi. Via rido tiel vin ĉarmigas!

Fino. Nevil.—Agrabla kuzo! Kiu ne admiros tian naturan bonhumoron, tiun plaĉan, larĝan, ruĝan, senzorgeman, maltiman vizaĝon. (*Ŝi karese ektuŝas lian vangon*).

Tono.—Mi certege ĉiam amis la avelajn okulojn de kuzino Konjo, kaj ŝiajn beletajn longajn fingrojn, kiuj tordiĝas tie ĉi kaj tie sur la klavaro, kiel bobenaro!

Srino. Hard.—Ha! li ensorĉus eĉ birdon el ia arbo. Neniam mi sentis en mi tian feliĉon antaŭe. La kara knabo akurate similas je sia patro, la bedaŭrinda Sro. Lumpkin. La juveloj, mia kara Konjo, tuj estos viaj. Vi ilin posedos. Ĉu li ne estas ĉarmulo, kara mia? Vi edziĝos morgaŭ; kaj ni prokrastos lian ceteran edukontaĵon, . . . same ke la predikojn de pastro Dormigul, . . . ĝis pli oportuna okazo.

(*Venas* Digoro).

Digoro.—Kie estas la mastreto? Jen estas letero por Via Moŝto, sinjoro.

Tono.—Ĝin donu al patrino; ŝi ĉiam unue legas ĉiun el miaj leteroj.

Digoro.—Oni ordonis min, ke senpere mi donos ĝin al vi persone.

Tono.—Kiu estas la sendinto?

Digoro.—Via Moŝto tion devas demandi al la letero mem.

Tono.—Mi tamen tre dezirus sciiĝi. (*Li turnas kaj returnas la leteron kaj ĝin rigardas mire*).

Fino. Nevil (*flanken*).—Ho ve, ho ve! Tio estas letero de Hastings. Mi konas lian manskribaĵon. Se la onklino ĝin vidos, ruiniĝo nia tuj okazos. Mi penadu por ŝin iom distri, se estos eble. (*Al* Srino. Hardkasel) Ha! mi forgesis diri al vi, sinjorino, la

ŝercan respondon, kiun mia kuzo ĵus alparolis al Sro. Marlo. Ni tre ridis je ĝi. Mi unue sciigos al vi ke . . . sed, mi petas, venu tien ĉi. . . . Mi ne volus ke li aŭdus nin. (*Ili kunparolas mallaŭte*).

Tono (*daŭrigas miri pri la letero*).—Malbena streĉita peco da skribaĵo ĝi estas. Neniam mi vidis tian malbonaĵon antaŭe. Presaĵojn mi tre bone legas Sed tiuj ĉi manpreniloj, kruraĵoj, streketoj malhelpas min distingi eĉ kapojn el vostoj. "Al Lia Moŝto Antono Lumpkin" tion mi povas legi, kaj ankaŭ la eksteraĵon de ĉiuj leteroj kie mia nomo aperas. Sed tuj kiam mi sensigeligas leteron, enigmo ĝi fariĝas. Granda malfeliĉo tio estas, ĉar la interno ĉiam enhavas la kremon de korespondado.

Srino. Hard.—Ha! ha! ha! Pravege, tre bone. Tial, mia filo sin montris indan kontraŭulon de la filozofo.

Fino. Nevil.—Jes, sinjorino, tute. Sed, onklino, bezonas ke vi aŭdu la ceteron. Venu tien ĉi, pli flanken, por ke li ne aŭdu. Mi tuj diros al vi kiel li poste ankoraŭ lin mirigis.

Srino. Hard.—Nu, ŝajnas al mi ke li mem nun strange miregas.

Tono (*ĉiam rigardanta sian leteron*).—Renversita la skribaĵo aperas, kvazaŭ ĝi estus ebria. (*Legas*) "Kara Sinjoro." Jes, tiel ĝi diras, tiam jen estas *M*, kaj *T*, kaj *S*, sed ĉu tiu ĉi estas *Z* aŭ *R*, mi pendu, se mi scias.

Srino. Hard.—Kio do estas, karulo? Ĉu mi helpos vin?

Fino. Nevil.—Mi petas vin, onklino, permesu ke mi ĝin legu. Neniu povas legi malgrandan skribaĵon pli bone ol mi. (*Kaptas la leteron de li*). Ĉu vi scias de kiu ĝi venas?

Tono.—Mi ne povas diveni, se ne de Rikĉjo Zingibrul, la brutpaŝtisto.

Fino. Nevil.—Akurate vi divenis. (*Ŝajnas legi*) "Kara bienestreto,—Esperante ke vi bone sanas kiel mi nun faras. La anoj de 'l' Saksvinga-Klubo' batis

tiujn de 'l' Ansera-Herbejo,' absolute. La vetado estis tre . . . h'm, . . . batalo perdita . . . h'm . . . longe batiĝis, . . . hum!" Jen ĝin prenu, estas nur kokobataloj . . . k.t.p., ĝi taŭgas por nenio . . . Ĝin prenu, kaj enpoŝigu. (*Ĵetas al li la leteron tute ĉifitan*).

Tono.—Sed mi certigas al vi, fraŭlino, ke ĝi estas tre grava afero. Mi ne volus seniĝi je la cetero por io en la mondo. Ne grava afero, vi diras. Jen, patrino, tuj ĝin legu, kaj diru min pri ĉio. (*Donas al ŝi la leteron*).

Srino. Hard.—Kion mi vidas? (*Legas*) "Kara Sinjoro,—Mi nun atendas Finon. Nevil kun veturileto kaj ĉevalparo ĉe l' ekstremaĵo de l' ĝardeno, sed miaj ĉevaloj ne estos kapablaj fari tian vojiron. Mi fidas ke vi helpos nin per alia paro, laŭ via promeso. Rapideco estas necesa, ĉar alie la *furio—jes furio—* (via maljuna patrino) nin suspektos. Via, Hastings." Ho min Di' paciencigu! Mi tuj freneziĝos! Kolero min sufokas!

Fino. Nevil.—Mi fidas, sinjorino, ke vi ĉesigos vian koleron dum kelkaj minutoj, kaj ne alkalkulos al mi ian malrespektaĵon aŭ malbonintencon, kiu de alia venas.

Srino. Hard (*sin klinas profunde*).—Bele vi parolas, fraŭlino, kaj mirinde ĝentila kaj afabla vi estas, cetere modelo je delikateco kaj singardemo! (*Ŝanĝas sian voĉtonon*) Nun, vi malbela sentaŭgulo, kiu apenaŭ posedas sufiĉan sencon por silentiĝi! ĉu vi ankaŭ kunkonspiris kontraŭ mi? Sed mi tuj malhelpos viajn intrigojn. Pri vi, fraŭlino, ĉar vi jam havas paron da ĉevaloj tute pretaj, estus kruelaĵo ilin ne uzi. Tial, mi petas, anstataŭ forkuri kun via kunkulpulo, pretiĝu, tiun ĉi nunan momenton, por forkuri kun *mi*. Vi maljuna onklino Pedigrad taŭge vin gardos, mi certigas. Vi, sinjoro, bonvolu rajdi sur vian ĉevalon por protekti nin dum la veturado. Venu Tomaso, Roĝero, Digoro! Mi vin pruvos ke mi zorgas por vi, pli bone ol vi mem. (*Foriras*).

Fino. Nevil.—Mi do estas nun ruinigita.

Tono.—Jes, tio estas certa.

Fino. Nevil.—Kion pli bonan mi povis atendi je mia parenceco kun tia malsaĝulo . . . spite je multaj kapsignoj kaj palpebrumoj kiujn mi faris ?

Tono.—Per Leĝoj ! fraŭlino, nur via lerteco, kaj ne mia malspriteco, malhelpis vian aferon. Vi tiel sprite kaj kompetente ekparolis pri "Saksvinguloj" kaj "Ansera-Herbejoj" ke mi tute pensis ke vi ne ŝajnigis, sed vere legis.

(*Venas* HASTINGS).

Hastings.—Nu, sinjoro, mia servisto ĵus diris al mi ke vi montris mian leteron ! Ĉu tio ne estas perfidaĵo, junulo ?

Tono.—Jen estas alia mallaŭdanto. Demandu al tiu ĉi fraŭlino, kiu perfidis ? Ŝi perdi', ĉion faris, ne mi !

(*Venas* MARLO).

Marlo.—Vi do ĉiuj kunkonspiris por min trompi, tie ĉi. Vi incitis min tute malestimindiĝi, maldelikatiĝi ; dank' al vi, oni min insultis, mokis, ridis je mi !

Tono.—Jen estas unu plie. Ni tuj havos frenezulan kunvenon.

Fino. Nevil.—Kaj jen estas la sinjoro kiun ni devas danki pro ĉio tio. (*Montras* TONO'N).

Marlo.—Kion mi povas diri al li, simpla knabo, idiotulo kies nescio kaj nematuraĝo ŝirmas je riproĉoj.

Hastings.—Malestimebla naivegulo, eĉ malinda je puno.

Fino. Nevil.—Kaj tamen sufiĉe ruza kaj malica por sin amuzi je niaj malkontentiĝoj.

Hastings.—Sensentema hundido !

Marlo.—Nur amaso da petola bubado.

Tono.—Bah ! mi tuj batalos kun vi, unu post la alia—per korboj.

Marlo.—Pri li, li ne estas notebla. Sed via propra

konduto, Sro. Hastings postulas klarigon. Vi sciis pri miaj eraroj, kaj tamen ne forigis ilin.

Hastings.—Ĉagrena kiel mi estas per mia persona malprospero, vere la nuna tempo estis maltaŭga por klarigoj. Via ne estas amika demando, Sro. Marlo——

Marlo.—Tamen, sinjoro——

Fino. Nevil.—Sro. Marlo, ni neniam kuraĝigis vian eraron, sed ni eltrovis ke tro malfrue estis por ĝin forigi. Kvietiĝu, mi petas.

(*Venas* SERVISTO).

Servisto.—Mia mastrino deziras vin pretiĝi tuj, fraŭlino. La ĉevalojn oni jungas nun. Via ĉapelo kaj vestaĵo estas en la apuda ĉambro. Ni devas veturi tridek mejlojn antaŭ la tagiĝo.

(*Foriras* SERVISTO).

Fino. Nevil.—Bone, nu, mi tuj venos.

Marlo (*al* HASTINGS).—Ĉu estis amikaĵo, sinjoro, helpi por ridindigi min ? elmontri min kiel malindulon al ĉiuj konatoj ? Sciigu ke mi demandos de vi klarigon.

Hastings.—Ĉu estis amikaĵo, sinjoro, se tiel vi deziras argumenti, sendi al alia persono tion, kion mi komisiis al via zorgo ?

Fino. Nevil.—Sro. Hastings, Sro. Marlo, ne pligrandigu mian ĉagrenon per tiu ĉi sentaŭga disputo. Mi petas, mi petegas. . . .

(*Venas* SERVISTO).

Servisto.—Jen via mantelo, fraŭlino ; mastrino fariĝas malpacienca.

(*Foriras*).

Fino. Nevil.—Mi tuj venos. Paciĝu, mi petas. Se mi vin lasos en tia stato, mi mortiĝos je antaŭtimo.

(*Venas* SERVISTO).

Servisto.—Jen ventumilo, mufo kaj gantoj viaj, fraŭlino. La ĉevaloj atendas.

(*Foriras*).

Fino. Nevil.—Ho, Sro. Marlo ! Se vi scius al kia

mallibera stato kaj ofendiĝo mi tuj foriros, certe via kolero ĉesus kaj fariĝus kompato!

Marlo.—Tiel konsternita mi sentas min je diversaj kaŭzoj ke mi apenaŭ scias tion, kion mi faras. Pardonu al mi, fraŭlino.—Georgo, m in pardonu. Vi konas mian fajreman humoron, vi ne devus ĝin eksciti.

Hastings.—Mia turmentega stato estu mia sola senkulpiĝo.

Fino. Nevil.—Nu! kara mia Hastings, se vi sentas por mi la estimon kiun mi fidas, kiun mi scias ke vi havas, via konstanteco dum tri jaroj nur igos sekvantan feliĉon nian pligrandiĝi—Se . . .

Srino. Hard. (*el interne*).—Fino. Nevil! Konstanco, venu tuj, Konstanco!

Fino. Nevil.—Mi tuj venos. . . . Nu! Konstanteco, memoru; konstanteco estu via vortordono! (*Foriras*).

Hastings.—Ho! kor' mia! Tion ĉi kiel elporti? Kaj tiel proksime al feliĉo!

Marlo (*al* TONO).—Nun vi vidas, juna sinjoro, la sekvon de via petolaĵo. Kio por vi estis nur amuzaĵo, tio fariĝas malkontentiĝo kaj malfeliĉo por ni.

Tono (*el sonĝado*).—Perdi, mi tuj elturniĝos, mi ĵus ekpensis. Viajn manojn! Ambaŭ vian kaj vian, miaj sulkuloj! Miajn botojn tien ĉi, ho! Alestu, post du horoj de nun, ĉe la ĝardena ekstremaĵo, kaj vi vidos—Se vi ne tiam trovos ke Tono Lumpkin estas pli bonkora ol vi pensas, mi tuj permesos al vi preni mian plej bonan ĉevalon, kaj eĉ Betnjo Baŭncer'on vi povas alkalkuli. Venu! Miajn botojn tuj! ho? (*Ili foriras*).

Akto V.

Sceno 1.—*En salono de kampdomego.*

(*Venas* HASTINGS *kaj* SERVISTO).

Hastings.—Vi do vidis la maljunan sinjorinon kaj fraŭlinon Nevil kune ekveturi, kiel vi ĵus diris ?

Servisto.—Jes, Via Moŝto, ili foriris per veturileto kune kun la juna bienestro, kiu flanke rajdas por ilin gardi. Ili nun devas esti ĉirkaŭ tridek mejloj de tie ĉi.

Hastings.—Sekve, ĉiuj miaj projektoj nuliĝas.

Servisto.—Jes, sinjoro.—Maljuna Sir Karlo ĵus alvenis. Li kaj la maljuna domestro, dum duonhoro ridadis je la strangaj eraroj de Sro. Marlo. . . . Sed, jen ili venas tien ĉi.

Hastings.—Kaj laŭe, tie ĉi mi ne devas min montri. Nu, mi do iru al ĝardenekstremaĵo ; sentaŭga kunvenejo ! Estas preskaŭ la horo.

(*Ili foriras*).

(*Venas* SIR KARLO *kaj* SRO. HARDKASEL).

Sro. Hard.—Ha ! ha ! ha ! la mastra voĉtono per kiu li sciigas al ĉiu el ni siajn altegajn ordonojn !

Sir Karlo.—Kaj kompreneble la zorga singardemo per kiu li ricevis ĉiujn viajn bonoferojn !

Sro. Hard.—Sed mi tamen pensas ke li devus ekvidi ion en mi, kio superas ordinaran gastejestron, ĉu ne ?

Sir Karlo.—Jes, jes, Rikjĉo, li tute konsideris vin kiel eksterordinaran gastejestron ; ha ! ha ! ha !

Sro. Hard.—Nu, mi min sentas tiel bonhumora ke mi povas nur gojiĝi nun. Jes, kara amiko, per tiu ĉi interligo de niaj familioj, nia amikeco fariĝos hereda, kaj, kvankam la doto de mia filino estas nur malgranda——

Sir Karlo.—Kial do, Rikĉjo, vi tiel parolas pri doto al *mi?* Mia filo jam posedas pli ol moderan havon, kaj certe ne bezonas ion krom bonan virtan knabinon por partopreni en lia feliĉeco, kaj tiel ĝin pligrandigi. Se ili sin interamas, kiel vi diris——

Sro. Hard.—*Se?* Karulo! mi atestas ke ili reciproke sin tre amas. Mia filino tion preskaŭ diris al mi.

Sir Karlo.—Sed knabinoj foje eraras per troa memfido.

Sro. Hard.—Mi mem lin vidis premi ŝian manon en varmega maniero. Sed, jen li venas por forigi ĉiujn viajn dubojn, mi certigas.

(*Venas* Marlo).

Marlo.—Mi venas denove, sinjoro, por peti vian pardonon pro mia stranga konduto. Apenaŭ mi povas senhonte pripensi je mia insultemo.

Sro. Hard.—Bah! nur bagatelo! Vi tro grave rigardas tion. Kiam dum du—tri horoj vi estos ridinta kun mia filino, vi tute forgesos tian negravaĵon. Ŝi neniam pensos pli malbone pri vi pro la okazo.

Marlo.—Sinjoro, mi ĉiam tre ŝatos ŝian aprobon.

Sro. Hard.—Malvarma vorto estas "aprobo," Sro. Marlo. Se mi ne eraras, estas io pli grava ol "aprobo" kion vi volis diri. Vi min komprenas, ĉu ne?

Marlo.—Vere, sinjoro, mi tute ne havas la plezuron vin kompreni . . .

Sro. Hard.—Nu, junulo, kvankam mi mem estas maljuna, mia observado malofte erarigas min. Mi scias tion, kio okazis inter vi—tamen—mi silentos, se . . .

Marlo.—Certe, sinjoro, okazis nenio inter ni, krom miaflanke profunda respekto, kaj ŝiavice plej granda detenemo. Kompreneble, vi ne povas pensi ke mi insulteme agis kun ĉiuj viaj familianoj, sinjoro.

Sro. Hard.—Ne, ne insulteme. Mi ne tion diras. Vi tute ne agis insulteme. Sed, kvankam knabinoj ŝatas ke oni foje interludas kun ili, ŝi neniam rakontis pri tiaj okazoj, mi certigas.

Marlo.—Mi neniam donis al ŝi la plej malgranda kaŭzon por tion fari.

Sro. Hard.—Nu, nu, mi amas modestecon en ĝia propra tempo kaj loko, sed vi troe volas elŝajni. Karulo, ne timu, ĉar via patro kaj mi pli amos vin se vi malkaŝe parolos.

Marlo.—Mi mortu, sinjoro, se iam . . .

Sro. Hard.—Mi certigas al vi ke ŝi tute ne malamas vin, kaj kiel mi bone scias ke ŝin vi amas . . .

Marlo.—Kara sinjoro, mi atestas ke . . .

Sro. Hard.—Mi ne konas ian malhelpon al via feliĉo, tial, kiel eble plej frue, la pastro povos vin edzigi.

Marlo.—Sed, aŭskultu min, sinjoro.

Sro. Hard.—Via patro aprobas, kaj mi ĝoje vidos la aranĝon. Estus domaĝo ke ni havus eĉ prokrastan momenton.

Marlo.—Sed, kial vi ne volas min aŭdi? Per ĉio kio estas justa kaj vera, mi neniam donis al Fino. Hardkasel eĉ la plej simplan amosignon, eĉ la plej malgrandan markon de sentimentalaĵo. Nur unu intervidiĝon ni iam havis, kaj ĝi tre deca, modesta kaj neinteresa fariĝis.

Sro. Hard (*flanken*).—Nu, tiu individuo kaj lia deca, modesta senhonteco fariĝas nesuferebla.

Sro. Karlo.—Kaj vi neniam premis ŝian manon, neniam oferis al ŝi amproponojn?

Marlo.—Mi atestas antaŭ la Ĉielo ke mi nur venis tien ĉi por obei vian ordonon. Mi vidis la fraŭlinon sen kortuŝeco, kaj ŝin lasis sen bedaŭro. Mi nun fidas ke vi ne min devigos doni pli grandan pruvon je mia obeo, ke vi ne malpermesos min foriri de domo en kiu mi alportis tiom da humiliĝo.

(*Foriras*).

Sir Karlo.—Mi tute miras pri la inda maniero de lia foriro.

Sro. Hard.—Kaj mi miras pri lia malkaŝa, maltimega senhonteco.

Sir Karlo.—Honoron kaj vivon kiel garantiaĵon mi donus pri lia vereco.

Sro. Hard.—Jen venas mia filino; kiel garantiaĵon de ŝia veramo mi donus ian esperon de feliĉeco.

(*Venas* FINO. HARDKASEL).

Sro. Hard.—Venu tien ĉi, Katenjo. Respondu al ni sincere, filino, kaj tute nekaseme. Ĉu Sro. Marlo iam montris al vi signojn de amo?

Fino. Hard.—Tre subita estas la demando, sinjoro. Sed ĉar vi deziras nekaŝan sincerecon, jes, mi pensas ke li tiel agis.

Sro. Hard. (*al* SIR KARLO).—Vi vidas.

Sir Karlo.—Mi petas, fraŭlino, diru al mi ĉu vi kun mia filo iam havis pli ol unu intervidiĝon.

Fino. Hard.—Jes, Sir Karlo, multajn.

Sro. Hard. (*al* SIR KARLO).—Vi vidas.

Sir Karlo.—Sed, ĉu li esprimis ian alligontiĝon?

Fino. Hard.—Jes, kaj daŭran amon.

Sir Karlo.—Ĉu li do parolis pri amo?

Fino. Hard.—Multe kaj ofte, sinjoro.

Sir Karlo.—Mirinde! kaj tre serioze?

Fino. Hard.—Certe, tre serioze.

Sro. Hard.—Nun, amiko, mi fidas ke vi estas kontenta.

Sir Karlo.—Kaj, kiel li kondutis, fraŭlino?

Fino. Hard.—Ho, sammaniere ke la plejmulto da admirantoj faras. Li esprimis iom da ĝentila laŭdo pri mia vizaĝo,—parolis multe pri sia persona manko da merito,—ankaŭ diris pri sia koro,—donis al mi mallongan tragedian pecon,—kaj ĉion finis per ŝajna ravaĵo.

Sir Karlo.—Nun, mi tute konvinkiĝas. Mi bone konas lian modestan kaj submetiĝan konduton, kun sinjorinoj. Ne! tia aroganta, antaŭena, laŭta, maniero tute ne apartenas al li. Mi certigas ke li neniam estis la oriĝinalo de via priskribo.

Fino. Hard.—Nu, sinjoro, se mi konvinkos viajn okulojn pri mia sincereco? Se vi kaj paĉjo, post ĉirkaŭ duonhoro de nun, bonvolu vin loki malantaŭen je tiu ŝirmilo, vi aŭdos lin persone anonci sian amon por mi.

Sir Karlo.—Mi konsentas. Kaj se mi lin trovos tian, kian vi lin ĵus priskribis, ĉiu mia kontentiĝo pri li devos foriĝi.

(*Foriras*).

Fino. Hard.—Kaj se vi ne lin trovas tian, kian mi lin priskribis,—mi timas ke mia feliĉo neniam komencos.

(*Ili foriras*).

(*Scenejo aliformiĝas kiel ĝardenekstremo*).

Hastings.—Ho kia idiotulo mi fariĝas! tie ĉi atendanta por individuo, kiun kredeble mia humiliĝo ĝojigas! Li neniam precize intencis veni. Tial mi pli longe ne atendos. . . . Sed, kiun mi vidas? Estas li mem, kaj eble li alportas sciigoj pri mia Konstanco.

(*Venas* TONO *altbotigita kaj kotigita*).

Hastings.—Honesta bienestro! Nun mi vin trovas kredinda sinjoro! Tio tute elmontras amikecon!

Tono.—Jes, amiko via mi estas, kaj la plej bona amiko en la mondo, se vi ĉion konus. . . . Tia nokta rajdado vere estas malbene laciga! Ĝi min skuadis pli terure ol korbegon de publika veturilo.

Hastings.—Sed kiel? Kie vi lasis viajn kunvojirantinojn? Ĉu ili estas sendanĝere lokataj? Ĉu ili estas en ia domo?

Tono.—Dudek-kvin mejlojn en la daŭro de du kaj duona horoj. Tio ne estas malbona veturaĵo! La malfeliĉaj brutoj suferis kaj ŝvitadis pro tio! Mi kunikliĝu, se mi ne preferus rajdi kvardek mejlojn post vulpo ol nur dek mejlojn kune kun tiaj kreitoj!

Hastings.—Nu, do, kie vi lasis la sinjorinojn? Malpacienco min mortigas.

Tono.—Kie mi lasis ilin? Nun, kie povus mi ilin lasi, krom kie mi unue trovis ilin?

Hastings.—Enigmo tio ŝajnas.

Tono.—Enigmo? Nu do divenu tion: kio estas tio, kio turnigas ĉirkaŭ la domon kaj tamen neniam ĝin atingas?

Hastings.—Mi ne povas diveni.

Tono.—Kaj ili ankaŭ ne povis diveni kien mi kondukis ilin. Per ĝingo! ne estas lageto aŭ marĉeto, cirkaŭ kvin mejloj de tie ĉi, la gustumon de kies enhavo ili ne konas nun.

Hastings.—Ha, ha, ha! Mi ekkomprenas. Vi ĉirkauen kondukis ilin, kiam ili pensis ke vi iris antaŭen; kaj fine vi ilin rehejmigis.

Tono.—Mi tuj diros al vi. Mi unue veturigis ilin malsupren tra Plumlit'-Vojeto en kiu ni enŝlimiĝis bele. Ni tiam skue veturigis sur la ŝtonoj de supramalsupra monteto—Tiam mi suririgis ilin ĝis la proksima Pendigil' Erikejo, de kiu loko, tien ĉi kaj tien ĉirkaŭirante, mi bone loĝigis ilin en la apuda ĉevaltrinkejo!

Hastings.—Sed mi fidas ke ne malbonaĵo okazis.

Tono.—Nenia, sed patrino estas mizere timigita. Ŝi pensas ke ŝi nun forestas kvardek mejlojn de la domo. Tute naŭzigita je la veturado ŝi estas, kaj la ĉevaloj nun apenaŭ povus moviĝi. Tial, se via paro estas preta, vi povas rapide forkuri kun kuzino Konjo, ĉar mi bone scias ke neniu tie ĉi eĉ unu paŝon irus por vin sekvi.

Hastings.—Karulo, kiel sufiĉe mi povos vin danki?

Tono.—Jes, jes, mi nun estas via kara amiko kaj nobla parenco. Nur kelkaj horoj antaŭe mi estis por vi idiotulo, hundido, kiun vi ĝentile, volis trafori per glavo. Malbenon al via duelmanio! En tiu ĉi regiono post batiĝo ni interkisas kaj tute fratiĝas. Sed se vi min estus traforinta, mortinto mi estus kaj eble vi mem interkisus kun pendigisto.

Hastings.—Rajte vi ĵus riproĉis min. Sed mi devas rapidi por liberigi Finon. Nevil'on. Bonvolu okupatigi la maljunulinon, dum, miaflanke mi zorgos pri la junulino.

(*Foriras* HASTINGS).

Tono.—Ne dubu pri mi. Jen ŝi venas. Vi do tuj malaperu! Ŝi ĵus eliĝis el la lageto, kaj trempita estas ĝis la zono, kiel sireno.

(*Venas* Srino. Hardkasel).

Srino. Hard.—Ho, Tono, mi estas mortigita, skuegigita, ĉirkaŭbatita ĝis malvivo! Mi neniam povos postvivi tion! Tiu lasta ekskuo kiu ĵetis nin kontraŭ la kreskaĵbarilo tute min finis.

Tono.—Ho ve! patrino, tute via estas la kulpo. Vi volis forveturi nokte, nekonante eĉ unu colon de la vojo.

Srino. Hard.—Mi kore dezirus rehejmiĝi. Neniam okazis al mi tiom da malfeliĉoj dum tiel mallonga vojiro! Enŝlimiĝinta, renversiĝinta en fosaĵon, lokita en kotaĵon, skupremita kiel gelateno! Kaj fine ni tute perdis la vojon! Kie ajn ni estas nun, Tono? Ĉu vi scias?

Tono.—Se mi prave juĝas, ni devas esti sur Kaprompigaltaĵo, tio estas ĉirkaŭ kvardek mejloj de hejmo.

Srino. Hard.—Ho ĉielo! la plej malbonfama loko en la tuta lando. Ni nur bezonas rabiĝon por plenigi tiun ĉi mizeran nokton!

Tono.—Ne timu, patrino, ne timu! El la kvinaro kiuj vagadis tie ĉi, paron oni jam pendigis, kaj eble la tri ceteraj ne renkontos nin. Ne timu! Ĉu tio estas viro kiu galopas post ni? Ne, nur arbo ĝi estas. Ne timu!

Srino. Hard.—Certe, timego mortigos min.

Tono.—Ĉu vi ekvidas ion, similan je nigra ĉapelo, kio movas malantaŭen je la arbetaĵo?

Srino. Hard.—Ho, mortigo!

Tono.—Ne, nur bovino ĝi estas. Ne timu, patrino, ne timu!

Srino. Hard.—Tiel vere kiel mi vivulino staras, Tono, nun mi ekvidas viron, kiu venas al ni! Ho, mi certigas ke li tien ĉi venas. Se li ekvidos nin, ni tuj pereos.

Tono (*flanken*).—Per ĉio malbonŝanca! Mia duonpatro! Li venas kiel kutime por nokta promenado. (*Al ŝi*) Ha! rabisto tio estas, portanta pistolojn tiel longajn kiel mia brako. Malbonulo li ŝajnas!

Srino. Hard.—Di'bona, defendu nin! Li alproksimiĝas. . . .

Tono.—Vin kaŝu en tiun ĉi arbetaĵon, kaj lasu al mi la renkonton. Se okazos ia danĝero, mi tusos kaj ekkrios, *hem!* Tuj kiam mi tusos estu vi tute apuda.

(SRINO. HARDKASEL *sin kaŝas postflanken de arbo en postscenejon*).

(*Venas* SRO. HARDKASEL).

Sro. Hard.—Ĉu mi eraris, aŭ ĉi mi aŭdis homajn voĉojn kiuj petis por helpo? Ha! Tono, ĉu estas vi? Mi ne tiel frue atendis vin hejme. Ĉu via patrino kaj zorgatino estas jam en sendanĝera loko?

Tono.—Jes, sinjoro, ĉe onklino Pedigrad—Hem!

Srino. Hard. (*malantaŭen*).—Ho! mortigo! jen venas danĝero!

Sro. Hard.—Kvardek mejlojn, en trihora daŭro; certe troa estas tio, junulo!

Tono.—Fortikaj ĉevaloj kaj bonvolaj spiritoj, oni diras, vojon mallonĝigas. Hem!

Srino. Hard.—Mi fidas ke li ne malbone agos kun la kara knabo!

Sro. Hard.—Mi ĵus aŭdis voĉon el tien; mi volas scii de kiu li venis.

Tono.—Estis mi alparolanta min mem, sinjoro, mi ĵus rimarkis ke kvardek miloj en trihora daŭro estas bonega kurado. Hem! kaj tre certe tio estas vera; hem! Mi preskaŭ malvarmumas en la nokta aero. Ni eniru la domon, mi petas; hem!

Sro. Hard.—Sed, se vi ĵus parolis, vi ne respondis al vi mem; tion mi certigas. Du voĉojn mi aŭdis, kaj tute intencas (*pli laŭte*) eltrovi la alian!

Srino. Hard. (*malantaŭen*).—Ho, li tuj venos al mi tien ĉi, ho!

Tono.—Kio devigas vin iri, sinjoro, kiam mi certigas . . . hem!—mian vivon kiel garantiaĵon! . . . estas la vero . . . hem! Mi ĉion tuj diros al vi, sinjoro. (*Penas por lin deteni*).

Sro. Hard.—Mi ripetas ke vi ne min detenos, kaj insistas por vidi. Vane vi pensas ke mi kredos al vi.

Srino. Hard. (*alkuras el la postscenejo*).—Ho dio! li tuj mortigos mian melfeliĉan knabon, mian karegulon! Tien ĉi, bona sinjoro, satigu vian furiozon sur min. Prenu mian monon, mian vivon; sed kompatu al tiu junulo, kompatu al mia knabo, se vi havas ian kompaton.

Sro. Hard.—Mia edzino! Tiel vere kiel mi estas Kristano. De kie ŝi iam venis, kaj kion ŝi volas diri?

Srino. Hard. (*genufleksas*).—Havu kompaton al ni, bona sinjor' Vojrabiston; . . . Prenu nian monon, niajn poŝhorloĝojn, ĉion, kion ni posedas, sed ŝparu niajn vivojn. Ni neniam persekutos vin, neniam, bona sinjor' Vojrabisto!

Sro. Hard.—Mi vere kredas ke ŝi tute freneziĝas—Kion? Doroteo! Ĉu vi ne konas min?

Srino. Hard.—Sro. Hardkasel, mi certigas! Miaj timegoj ĵus blindigis min! Sed, kara edzo, kiu povus atendi vin tie ĉi, ĉe tia terura loko, tiel foriĝa de hejmo? Kio igis vin sekvi nin?

Sro. Hard.—Certe, Doroteo, vi parolas kiel malspritulino. For de hejmo! Ĉirkaŭ okdek paŝoj estas ĝis via dompordo! (*Al* Tono) Tio ĉi estas unu el viaj kutimaj ŝercoj, ho! vi, petolulo! (*Al ŝi*) Ĉu vi ne rememoriĝas la kradon, la morusarbon? Kaj ĉu vi ne rekonas la ĉevaltrinkejon, kara mia?

Srino. Hard.—Jes, vere, mi memoros la trinkejon tiel longe kiel mi vivos. Mi ĵus ekmortiĝis en ĝi. (*Al* Tono) Al vi do mi ŝuldas ĉiujn tiujn mizerojn, malgracia maltaŭgulo! Mi vin lernigos tiel trouzi la indulgon de via patrino.

Tono.—Perdi', patrino, la paroĥanoj ĉiuj diras ke vi min malbonigis, de mia knabeco; nun vi rikoltas la fruktojn de via agado kun mi.

Srino. Hard.—Mi tuj remalbonigos vin, mi certigas. (*Sekvas lin forirantan*).

Sro. Hard.—Moralaĵon tamen enhavis lia respondo. (*Foriras*).

(*Venas* HASTINGS *kaj* FINO. NEVIL).

Hastings.—Kara mia Konstanco, kial vi tiel ŝanceliĝas? Se ni, nur unu momenton, prokrastos nian forkuron, ĉion je eterne ni perdos. Nur kuraĝu alpreni decidecon, kaj ni tuj forestos el la limoj de ŝia malico.

Fino. Nevil.—Mi ne kredas ke estus eble. La malkvieteco kiun mi ĵus elportis tiel senkuraĝigis min, ke mi ne povus kontraŭstari al ia nova danĝero. Pacienco, dum du-tri jaroj, fine kronos nin per feliĉo.

Hastings.—Tia prokrasto pli maltaŭga ol ŝanĝemo estus. Ni tuj forkuru, ĉarmulino mia! Ni datumu nian feliĉon de tiu ĉi nun momento. Pereu riĉeco! Amo kaj kontenteco pligrandigos nian posedon ol eĉ monarkan renton! Mi vin konvinku!

Fino. Nevil.—Ne, Sro. Hastings, ne. Singardemo ree venas helpi min, kaj mi obeos ĝian konsilon. Dum pasia tempo riĉecon oni povas malŝati, sed la rezultato ĉiam estas pento. Mi tute ĵus decidis min turni al Sro. Hardkasel por kompato, justeco, kaj riparo.

Hastings.—Sed, eĉ se li bonvolus tion elmontri, li ne havas la povon por helpi vin.

Fino Nevil.—Sed li posedas influon, al kiu mi nun decidas konfidi.

Hastings.—Mi do tute ne esperas. Sed, ĉar vi persistas, mi nepre, malgraŭ miaj duboj, devas vin obei.

(*Ili foriras*).

(*La scenejo aliformiĝas*).

(*Venas* SIR KARLO *kaj* FINO. HARDKASEL).

Sir Karlo.—En kia situacio mi nun estas! Se tio, kion vi ĵus diris, elmontriĝos, mi sekve eltrovos kulpan filon. Se, kontraŭe, li diris la veron, mi nepre perdos kiel bofilinon unu kiun, el ĉiuj aliaj, mi preferus.

Fino. Nevil.—Mi sentas min fiera je via aprobo, kaj por pruvi ke ĝin mi meritas, se vi ambaŭ vin kaŝos

laŭ mia instrukcio, vi aŭdos lian klaran amkonfeson. Sed, jen li venas.

Sir Karlo.—Al via patro mi tuj iras por ke li ĉeestu kun mi.

(*Foriras* Sir Karlo).

(*Venas* Marlo).

Marlo.—Kvankam mi jam estas preta por foriri, mi revenas unu fojon por diri adiaŭ; eĉ mi ne konis ĝis la nuna minuto kiel dolora estas por mi la disiĝo.

Fino. Hard. (*en natura mem maniero*).—Mi kredas ke doloroj, kiujn vi povas tiel facile forigi, ne devas esti tre grandaj, sinjoro. Unu—du tagojn se vi pli longe restus, eble malpliigus vian maltrankvilecon, kaj pruvus al vi kia bagatelo vere estas tio, kion vi konsideras kiel bedaŭrinda.

Marlo (*flanken*).—Tiu ĉi knabino min ĉarmas pli kaj pli. (*Al ŝi*) Tio estas neebla, fraŭlino. Mi jam tre longe ŝerce agadis kun mia koro. Mia fiereco eĉ ekobeas mian ampasion. La malsameco de edukiteco, situacio, patra kolero, malestimo de egaluloj, ĉiuj ekperdos sian gravecon, tiel ke nenio povas min redoni al mi mem, krom tiu dolora forira rimedo.

Fino. Hard.—Foriru, do, sinjoro. Mi jam nenion diros por vin deteni. Kvankam mia familio staras tiel alte kiel tiu de ŝi, kiu venigis vin tien ĉi, kaj mia edukiteco, mi fidas, ne estas malsupera je la ŝia, kiaj estas tiaj privilegioj, se oni komparos ilin je riĉeco? Circonstancoj devigas min kontentiĝi per nesatiga aprobo por alkalkulata merito; nur amŝajnon mi devas akcepti, dum vi alian celon klopodos por trafi—riĉecon!

(*Venas ĉe la postscenejo* Sro. Hardkasel *kaj* Sir Karlo).

Sir Karlo.—Tien ĉi, malantaŭ la ŝirmilo.

Sro. Hard.—Jes, jes, ni silentu. Mi garantias ke Katenjo tuj hontigos lin, fine.

Marlo.—Per ĉielo, fraŭlino, riĉeco neniam min allogis. Unue via beleco altiris mian rigardon, ĉar neniu ĝin povus ekvidi sen kortuŝo. Sed ĉe iu minuto dum kiu mi parolas kun vi, vi elmontras al mi novan graciecon, kiu pligrandigas la imagon kaj donas al ĝi pli altan signifon. Tio, kio ŝajnis al mi nur kampara naiveco, nun sin elmontras kiel delikata senartifikeco. Tio, kio ŝajnis petola senhontemo, nun vokas al mi kiel kombina rezultato de senkulpa kuraĝo kaj konscia virto.

Sir Karlo (*flanken*).—Kio signifas tio? Li min mirigas!

Sro. Hard.—Mi ĵus diris al vi tion, kio nun okazas. Silentu!

Marlo.—Mi nun decidas resti, fraŭlino; mi tro bone opinias pri la justa juĝo de mia patro, tuj kiam li vin vidos, por dubi lian aprobon.

Fino. Hard.—Ne, Sro. Marlo, mi nek volas nek povas vin deteni. Ĉu vi pensas ke mi povus elporti unuiĝon kiu penton kredeble kaŭzus? Ĉu vi pensas ke mi volus ekkapti nedaŭran pasion por poste vin kovri per konfuzo? Ĉu vi pensas ke mi iam povus ĝui feliĉon kiun mi akirus per malpliigo de la via?

Marlo.—Per ĉia bono! nenia feliĉo ebliĝos por mi krom tio, kion vi sole havas povon donaci al mi. Neniam mi pentos krom pri tio, ke mi ne pli frue komprenis viajn meritojn. Mi do restos tie ĉi, eĉ malgraŭ viaj deziroj. Cetere, kvankam vi persiste evitus min, mi intencas, per respektema zorga servo, igi vin forgesi ĉion pri antaŭa malserioza konduto mia.

Fino. Hard.—Mi petas, sinjoro, forlasu tion intencon. Kiel nia interkonatiĝo indiferente komencis, ĝi simile finiĝu. Eble ni kune malserioze uzis unu—du horojn, sed, ĉu vi reale pensas, Sinjoro Marlo, ke mi iam atencus celon de unuiĝo kiu igus min dungatiĝi, kaj vin malsaĝiĝi? Ĉu vi pensas ke mi eĉ favore aŭskultus alparolon de tro memfida admiranto?

Marlo (*genufleksas*).—Ĉu ŝajnas tio memfideco? Ĉu ŝajnas tio maltimeco? Ne, fraŭlino, vian indecon pligrandigas ĉiu minuto, kaj ankaŭ mian timon kaj konfuzon. Mi do restos. . . .

Sir Karlo.—Pli longe mi ne povas halti! Karlo, Karlo, kiel vi min trompis! Ĉu tio estas via indiferenteco, via malgrava interparolo!

Sro. Hard.—Kie estas via malhumileco,—via ceremonia intervidiĝo?—Kion vi nun povas diri?

Marlo.—Ke mi estas tute miregigita! Kio do signifas tio?

Sro. Hard.—Tio signifas ke vi laŭvole povas jesi kaj nei ion ajn,—ke vi povas kun fraŭlino aparte paroladi, kaj tion nei publike,—ke vi unu historion havas por ni, sed alian por mia filino.

Marlo.—Filino! Tiu ĉi fraŭlino, via filino?

Sro. Hard.—Jes, sinjoro, mia sola filino, mia Katenjo. Kies filino ŝi estus do?

Marlo.—Ho! . . .

Fino. Hard.—Jes, sinjoro, tiu sama granda strabulino, kiun vi tiel ŝatis mallaŭdi apud mi! (*Riverencas*) Ŝi antaŭ kiu vi alparolis kiel dolĉvoĉa, modesta, sentimentala gravulo, kaj ankaŭ kiel maltima, senzorga, agrabla Kraketil, el la sinjorinklubo . . . ha! ha! ha!

Marlo.—Di'bona! neniu povus elporti tian terurajon! Ĝi estas pli kruela ol morto.

Fino. Hard.—Nu, do, kiun el viaj roloj vi elektos, por ke ni konvene parolos kun vi? Ĉu tiun de balbutulo malsupren rigardanta, kiu nur mallaŭte parolas, kaj nur sufiĉe por esti aŭdata,—kiu malamas hipokritecon;—aŭ ĉu tiun de laŭtvoĉa memfidemulo, kiu ĝis la tria matene . . . en noktkunvénoj restadas, kune kun Srino. Virkaptil, kaj maljuna Bridnjo Kapriol, ha! ha! ha!

Marlo.—Ho mia bruigata kapo! Se mi iam atencis petoliĝi . . . ke tiel oni min mokas nun!—Mi devas tuj foriri.

Sro. Hard.—Per la mano de mia korpo, vi ne tion

faros! Mi ekvidas ke en tute la afero estis eraro, kaj mi ĝojas je ĝi! Vi ne foriros, mi ripetas. Mi bone scias ke ŝi tuj vin pardonos. Ĉu vi ne lin pardonos, Katenjo? Ni ĉiuj vin pardonas. Kuraĝu, junulo!

(FINO. HARDKASEL *kaj* MARLO *eliĝas al la postscenejo; dume ŝi daŭrigas inciteti lin*).

(*Venas* SRINO. HARDKASEL *kaj* TONO).

Srino. Hard.—Nu, nu, ili estas foririntaj! Ili foriru! Mi tute ne zorgas pri ili!

Sro. Hard.—Foririntaj? Kiuj?

Srino. Hard.—Mia obea nevino kaj ŝia adoranto, Sro. Hastings el la urbo, tiu kiu tien ĉi venis kune kun nia ĉi tiea modesta vizitanto.

Sir Karlo.—Kiu? Honesta Georgo Hastings? Pli inda kamarado mi neniam konis. La knabino ne povus elfari pli bonan elektaĵon!

Sro. Hard.—Per la mano de mia korpo, mi tial fieriĝas je la unuiĝo.

Srino. Hard.—Nu, se li forkuris kun la junulino, li certe ne kunprenis ŝian doton; tio restados por konsoli la familion pri ŝia forlaso.

Sro. Hard.—Certe, Doroteo, vi ne fariĝos tiel monavida!

Srino. Hard.—Ha! tio estas mia persona afero, ne la via.

Sro. Hard.—Sed vi bone scias ke, tuj kiam via filo estos plenaĝa, se li rifuzos edziĝi kun sia kuzino, vi devos redoni al ŝi la tutan doton.

Srino. Hard.—Jes, sed li ne estas plenaĝa, kaj eĉ ŝi ne konsideris ke dece estus atendi ĝis lia rifuzo.

(*Venas* HASTINGS *kaj* FINO. NEVIL).

Srino. Hard (*flanken*).—Kion! Jam revenintaj! mi tute ne ŝatas tian rapidecon.

Hastings (*al* SRO. HARDKASEL).—Estu mia nuna konfuzo taŭga puno pro mia atenco forkuri kun via nevino. Nun ni revenas por alvoki de via justeco al via humaneco.—Kun la konsento de ŝia patro mi

prezentis al ŝi amoferon, kaj nia reciproka korsento, de ĝia komenco ĝis nun, kun agrabla devo interplektiĝis.

Fino. Nevil.—Post la morto de mia patro, oni tute devigis min kaŝeme agi por eviti subpremiĝon. En bedaŭrinda horo, mi preskaŭ decidis forlasi mian doton por atingi mian elektitan celon; sed mi nun elreviĝas de mia iluzio, kaj atendas de via amemo tion, kion al mi rifuzas pli proksima parencino.

Srino. Hard.—Sensenca bagatelo! vi lernis tion el ia ploriga moderna romano.

Sro. Hard.—Estu tio, kio ĝi povas esti: tre ĝojigas min vidi ke ili revenas por demandi tion, kio rajte apartenas al ili. Venu tien ĉi, Tono. Ĉu vi, junulo, rifuzas edziĝi kun tiu ĉi fraŭlino, kiun mi nun prezentas al vi?

Tono.—Mia rifuzo taŭgus por nenio. Vi bone scias, patro, ke mi ne povas ŝin rifuzi antaŭ ol mi estos plenaĝa.

Sro. Hard.—Nu, dum mi pripensis ke kaŝi vian rajtan aĝon eble estus rimedo por vin plibonigi, mi konsentis, kun la deziro de via patrino, tion daŭrigi iom pli longe. Sed, ĉar mi nun vidas ke ŝi malprave agas en la afero, mi nun devas atesti ke vi estas plenaĝiĝinta jam de tri monatoj.

Tono.—Ĉu mi estas plenaĝa, patro, plenaĝa?

Sro. Hard.—Jes, jam de tri monatoj.

Tono.—Nu! vi tuj vidos kiel mi uzos mian liberecon. (*Li prenas la manon de* FINO. NEVIL) Atestu ĉiuj homoj ke, per tiuj ĉi vortoj, mi Antono Lumpkin, kavaliro, de Blanketloko, rifuzas vin, Konstanco Nevil, fraŭlino, de Nenialoko, kiel mian veran kaj rajtan edzinon. Tial, Konstanco Nevil povas edziĝi kun kiu ajn ŝi volos, kaj Tono Lumpkin ree fariĝas sia proprulo.

Sir Karlo.—Ho! brava kavaliro!

Hastings.—Ho! inda amiko mia!

Srino. Hard.—Ho! malobea ido mia!

Marlo.—Ĝojon! kara Georgo! Sincere mi deziras

al vi ĝojon! Kaj se mi povus igi tiun ĉi mian tiranineton esti iom malpli memvola, mi certe estus la plej feliĉa el homoj akcepti similan bondeziron de vi.

Hastings (*al* FINO. NEVIL).—Nu, fraŭlino, fine alvenas la lasta sceno de viaj elturniĝoj! Mi scias ke vi lin ŝatas, kaj certigas ke li vin amas, kaj nepre vi devas havi, kaj havos lin.

Sro. Hard (*kunigante iliajn manojn*).—Kaj mi ankaŭ jesas tion. Kaj, Sro Marlo, se ŝi fariĝos tiel bona edzino kiel ŝi ĉiam estis filino, mi ne kredas ke vi iam pentos pri la kontrakto. Nun! al la noktomanĝo! Morgaŭ ni kolektos ĉiujn la malriĉajn parohanojn, kaj kronos la erarojn de nokto per gaja matenfesto. Prenu ŝin, karulo, kaj, ĉar vi eraris pri la amatino, mi tre kore deziras ke vi neniam eraros pri la edzino.

FINO.

WORKS BY THE SAME AUTHOR.

ESPERANTO-ENGLISH DICTIONARY ... ... 2s. 6d.

SERIAL COURSE OF ESPERANTO (comprising 35 Exercises with Keys and Rules of Grammar for reference), No. 220 in general collection ... ... 1s. 3d.

"LA VENTEGO" (Shakespeare's "Tempest"); Art Cloth Edition ... ... 2s. 0d.

"ŜI KLINIĜAS POR VENKI" (Goldsmith's "She Stoops to Conquer"); Art Cloth ... ... 2s. 0d.

IN PREPARATION.

"KIEL VI VOLOS" (Shakespeare's "As You Like It")

ÖNB
+Z81559102